

HEIJASTE

3/2000 7.9.2000

16. vuosikerta

Irtonumero 25 mk

®

<i>Kalevi Eklöf</i>	Puheenjohtajan kynästä.....	3
<i>Joel Rehnström</i>	Rukous ja palvonta – yksin ja yhdessä.....	5
<i>Eija Seppänen-Bolotinski</i>	Jumalan isyyden käsittämisestä.....	8
<i>Matti Teräsrauta</i>	Jumalan isyyden käsittäminen ihmisen sisäisten voimavarojen avulla	13
<i>Kristina Siikala</i>	Matkailua IUA-konferenssin edellä	17
<i>Matti Tossavainen</i>	Isän tahto	19

HEIJASTE

Julkaisija: Suomen Urantia-seura r.y.

Päätoimittaja

Tapio Talvitie
Kuurinkuja 3, 02750 ESPOO
Puh. (09) 505 4845
tapio.talvitie@kolumbus.fi

Toimitussihteeri

Leena Kari
Pohj. Hesperiank. 37 B 44, 00260 HELSINKI
Puh. (09) 445 883
leena.kari@megabaud.fi

Toimittajat

Maija Heikkilä
Kallioharjuntie 8
00930 HELSINKI
Puh. (09) 323 4147

Seppo Kanerva
Runeberginkatu 54a A 5
00260 HELSINKI
Puh. (09) 496 561;
040 524 3759
seppo.kanerva@kolumbus.fi

Kalevi Krekilä
Tampereentie 250
37560 LEMPÄÄLÄ
Puh. (03) 367 7038

Pertti Leinonen
Kaivoskuja 7
02730 ESPOO
(09) 852 1992
pertti.leinonen@megabaud.fi

Heijaste on Suomen Urantia-seura r.y:n julkaisu, jonka toimittaa seuran julkaisukomitea. Heijasteessa julkaistaan *Urantia-kirjan* aihepiiriin liittyviä kirjoituksia ja keskustelupuheenvuoroja. Heijaste toimii myös seuran tiedotus- ja ilmoituslehtenä.

Toimitus pidättää oikeuden tekstien kielellisiin korjauksiin. Mahdollisista sisältömuutoksista neuvotellaan kirjoittajan kanssa. Kirjoituksista ei makseta palkkiota. Suorat lainaukset *Urantia-kirjasta* tulee merkitä *Urantia-kirja/Hakemisto* -teoksessa tai *Urantia-kirjan* tietokoneversiossa käytettyä merkintätapaa noudattaen; esimerkiksi [2002:6] tarkoittaa sivun 2002 kuudetta kokonaista tekstikappaletta. Toimitus voi suostua julkaisemaan kirjoituksen nimimerkillä vain poikkeustapauksessa.

Kaikki Heijasteessa esitetyt tulkinnat *Urantia-kirjasta*, mielipiteet ja päätelmät ovat kirjoittajien omia eivätkä välttämättä edusta Urantia-säätiön,

Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen tai Suomen Urantia-seura r.y:n kantaa.

Lehteen tarkoitettu aineisto voidaan osoittaa päätoimittajalle tai toimitussihteerille. Tilaukset, peruutukset tai osoitteenmuutokset osoitetaan toimittaja Seppo Kanervalle.

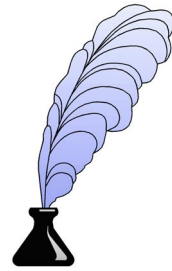
Heijaste on Suomen Urantia-seuran jäsenlehti, mutta se on kenen tahansa tilattavissa. Vuosikerätilaus (kalenterivuosi / neljä numeroa) maksaa 90 markkaa, irtonumero 25 markkaa. Tilaus astuu voimaan, kun tilausmaksu on maksettu Suomen Urantia-seuran pankkitilille: **Merita 142730-102126**. Pankkisiirtolomakkeeseen tulee merkitä **tilaajan nimi ja osoite**.

Pyydämme lähettämään numeroon 4/2000 tarkoitettun aineiston toimitukselle 15.11.2000 mennessä.

Suomen Urantia-Seura r.y.	Sihteeri, Runeberginkatu 54a A 5, 00260 Helsinki Puhelin: (09) 496 561; faksi (09) 879 7467 Sähköposti: urantia@kolumbus.fi Kotisivu: http://www.kolumbus.fi/urantia
Urantia-säätiön Suomen-toimisto	Runeberginkatu 54a A 5, 00260 Helsinki Puhelin: (09) 496 561; faksi (09) 496 225 Sähköposti: seppo.kanerva@kolumbus.fi / seppo.niskanen@kolumbus.fi Kotisivu: http://justice.urantia.org/~finland
• Suomen Urantia-seuran yleinen pankkitili: (lahjoitukset, Heijasteen tilausmaksut)	Merita 142730-102126
• Suomen Urantia-seuran käännösrahasto: (lahjoitukset vironkielistä käännöstä varten; keräyslupan numero: 088 744 498)	Merita 142730-102399
• Urantia-säätiön pankkitili Suomessa (lahjoitukset):	Leonia 800012-70160873

Puheenjohtajan kynästä

Syksyn tuntua on jo ilmassa, ja kesä monenlaisine tapahtumineen ja matkoineen on mennyttä aikaa. Koulut ovat alkaneet, ja erilaiset kurssit ja opinnot keräävät opinhaluisia ja virkistyneitä osallistujia oppimaan ja edistymään. Seuramme kesäpäivät ja 11. vuosikokous Itämerikeskuksessa Kellokosken Juhlatalossa, Kellokoskella, sujui miellyttävässä ja lämminhenkisessä ilmapiirissä. Kellokosken Itämerikeskukseen päädyttiin lopulta monien muiden vaihtoehtojen joukosta ja koska useat mahdollisista paikoista oli jo varattu tai ne olivat liian kalliita. Kiitos konferenssikomitean aktiivisen panoksen ja järjestelyjen konferenssi sujui sopuisasti ja kiintoisaa ohjelmaa oli riittävästi. Myös joitain muutoksia ja peruutuskin tuli, mutta kokemusta jo aikaisemmin kerännyt komitea hoiti ohjelmanmuutokset sujuvasti ja rutinoituneesti, niin että ulkopuolinen niitä tuskin huomasi. Ja sanotaanhan usein, että hyvän konferenssin ohjelmaan kuuluu myös pieni ohjelman muutos. Osaltaan kokoontumisen hyvään ilmapiiriin vaikuttivat varmaan myös alkukesän kauneus ja kokouspaikan luonnonläheisyys.

Kokouspaikalle alkoi osallistujia hiljalleen saapua jo perjantai-iltana. Ohjelmaan oli merkitty vuosikokous alkavaksi klo 19.00, ja sitä ennen meillä oli hallituksen kokous. Tässä hallituksen kokouksessa oli tarkoitus käsitellä mm. jäsenten vähintään 20 päivää ennen kokousta esittämät asiat. Koska jäsenten esittämiä asioita ei ollut, käsiteltiin muut esityslistan mukaiset asiat. Eräs näistä oli IUA Journal-lehden paperiversion lähettäminen maksutta kaikille jäsenille. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että lehden tekemisestä ja lähettämisestä ei koituisi kustannuksia, vaan toivotaan jäsenten suorittavan vapaaehtoisesti maksun tai lahjoituksia IUA:lle tai Uran-tia-säätiön käännösrahastoon. Edelleenkin tilausmaksu kannetaan tilaajilta, jotka eivät ole IUA:n jäseniä. Työjärjestyksen mukaiset asiat käsiteltiin, ja kauden viimeinen hallituksen kokous päätettiin. Tämän jälkeen päästiin varsinaiseen kesäpäivien ohjelmaan ja perjantai-illaksi sijoitettuun seuran vuosikokoukseen.

Vuosikokous

Puheenjohtajana tässä seuran tärkeimmässä vuosittaisessa kokouksessa toimi Joel Rehnström ja sihteeriksi valittiin Seppo Niskanen.

Vuosikokousasiat, hallituksen ja eri komiteoiden toimintakertomukset sekä ajankohtaiset henkilövalinnat eri komiteoihin ja hallitukseen käytiin puheenjohtajan rutinoitulla johdolla. Kuhunkin komiteaan valittiin viisi jäsentä hallituksen esityksestä. Myös koulutuskomitean puheenjohtaja vaihtui. Tehtävään valittiin Raimo Ala-Hynnälä sääntöjen mukaisesti katkolle jäävän Matti Hulkkoson toisen peräkkäisen toimikauden päättyessä.

Parhaat kiitokset hyvästä työskentelystä kaikille komitea- ja hallitusjäsenille menneestä kaudesta sekä menestystä tulevissa toimissa!

Vuosikokousasiat käsiteltiin hyvän yksimielisyyden vallitessa, ja myös hallituksen esitys seuraavan toimintavuoden jäsenmaksusta hyväksyttiin. Siinä ehdotettiin jäsenmaksun suuruudeksi 220,00 mk vuodessa ja pienituloisilta, kuten opiskelijoilta ja työttömiltä, 110,00 mk vuodessa. Myös kaikki muut hallituksen esitykset hyväksyttiin. Kiitos jäsenistölle hallituksen ja omasta puolestani osoittamastanne luottamuksesta! Tämän luottamuksen kannustamana on ilo jatkaa työskentelyä taas seuraavalla kaudella.

Kesäpäivät 2000

Varsinainen kesäpäiväohjelma sujui pääsääntöisesti ohjelman mukaisten esitelmien ja alustusten pohjalta. Ryhmätyöskentely katkaisi sopivasti juhlasalissa olon ja mahdollisti syventymisen esitelmien mukaisiin aiheisiin ryhmän valinnan mukaisesti. Lauantaina aamupäivällä puheenvuoro oli Eijalla ja Matilla, jotka näin konferenssikomitean aktiiveina käynnistivät esitelmäosuudet.

Lounaan jälkeen iltapäivällä oli ryhmätöiden purkaa ja sen jälkeen Joel Rehnströmin esitelmä ”Rukous ja palvonta – yksin ja yhdessä”. Tämän yhteydessä harjoiteltiin myös yhteislaulua, joka sitten sunnuntaina kesäpäivien päättäjäisiksi sujuikin jo varsin hyvin, kiitos esilaulajana toimineen Kalevi Krekilän. Lauantain viimeisen esitelmän peruunnuttua esitelmöijä Jorma Salojärven sairastumisen vuoksi pidet-

Kuva: Jyri Härkönen

Kuva: Matti Tossavainen

tiinkin spontaanisti onnistunut pienryhmätyöskentely aiheesta. Päivällisen jälkeen oli vapaamuotoista oleskelua, saunomista, keskustelua nuotiolla makkaranpaiston lomassa ja muuta mukavaa illanvietto-ohjelmaa.

Sunnuntain aamunavauksen jälkeen oli sitten vuoro Jyri Härkösellä esitelmäaiheenaan ”Synti”. Esitelmä oli varsin kiintoisa ja herätti vilkkaan keskustelun, joka jatkui myös Internetin urantias-listalla kesäpäivien jälkeen. Iltapäivän ohjelmaan mahtui vielä Matti Teräsrannan esitelmä ”Jumalan isyyden käsittäminen ihmisen sisäisten voimavarojen avulla”, jonka jälkeen koittikin kesäpäivien yhteenveto ja yleisökeskustelu sekä lähtökahvi- ja -teetilaisuus.

Kiitos kaikille esitelmöijille mielenkiintoisista esityksistä, kaikille kesäpäivien osallistujille mieleenpainuvasta ja lämminhenkisestä tilaisuudesta sekä konferenssikomitean jäsenille, kun järjestitte hyvän ohjelman ja annoitte meille mahdollisuuden tähän yhdessäoloon!

IUA-konferenssi

Tämänkertainen IUA-konferenssi, joka oli ajoitettu elokuun 4.–7. päiviksi, pidettiin Staten Island -saarella, New Yorkin kaupungissa, USA:ssa. Ennen varsinaista kansainvälistä IUA-konferenssia oli kuitenkin paikallisten seurojen, kääntäjien, johtokunnan ja myös CNP:n (Kansallisten puheenjohtajain ja varapuheenjohtajain neuvoston) kokous 2.8.2000 alkaen ja jatkuen myös konferenssin kanssa rinnakkain. CNP:n kokous oli 3.8.2000 puheenjohtaja Seppo Kanervan ja sihteeri Kathleen Swadlingin isännöidessä tilaisuutta.

CNP:n kokouksessa käytiin läpi ja hyväksyttiin lopullisesti perustavan kokouksen 7.8.1998 (Suomessa) pöytäkirja sekä menneen kauden Internet-kokouksissa (e-mail) käsitellyt asiat. Näiden asioiden joukossa olivat mm. vuoden 2000 konferenssi ja konferenssi 2002, joka on päätetty pitää Ranskassa heidän kansallisen yhdistyksensä AFLLU:n toimesta.

Muita esillä olleita asioita oli mm. muut konferenssit, IUA Journal, Kanadan yhdistystilanne, IUA:n esite, verkkomestarin toimi, IUA:n rahoitus, yhteydet ja tervehdykset paikallisyhdistyksiin jne. Myös uusista säännöistä keskusteltiin ja todettiin niiden olevan valmistumisvaiheessa ja pian tulossa, mutta vielä tähän kokoukseen eivät lakimiehet saaneet niitä valmiiksi. Merkittävää kokoukseen osallistujien suhteen oli heidän jakautumisensa eri puolille maapalloa ja lukuisa määrä paikallisseurojen tarkkailuedustajia, jopa niin, että CNP-kokouksessa oli vain kolme amerikkalaista osallistujaa.

Torstaina iltapäivällä oli vielä konferenssin puhujille, pienryhmänpitäjille ja muille esiintyjille koulutustilaisuus, jossa käytiin lyhyesti läpi kunkin ohjelma ja sen sisältö sekä harjoiteltiin keskenään lyhyesti ohjelman avausanat. Varsinainen konferenssi ohjelmineen alkoi perjantai-aamuna aamupalan jälkeen. Pieni aamurukous oli ruokalassa, ja ohjelma alkoi pienellä musiikkiesityksellä kampusalueen päähallissa. Tämä Main Hall sijaitti reilun viiden minuutin kävelymatkan päässä itse paikallisen oppilaitoksen (Wagner College Campus) asuntolasta. Myös ruokalaan kuten muihinkin ohjelman esityspaikkoihin oli muutaman minuutin kävelymatka, joten oli melkein pakko harjoittaa ulkona liikkumista helteessä tai sateen sattuessa kastua, mikäli sateenvarjo unohtui. Ohjelma oli monipuolista sisältäen esitelmää, musiikkia, videoesityksiä, näytelmiä, tanssiesityksiä, yhteislaulua jne.

Musiikkiesitykset olivat monipuolisia, ja niillä saatiin tasapainotettua ehkä hieman liian kiireistä ohjelmaa. Musiikkiohjelmissa saatiin kuunnella sooloesityksinä niin viulu- kuin pianokappaleitakin sekä erikoisesti tätä tilaisuutta varten sävellettyä sähköistä tuulihuilumusiikkia. Tämän lisäksi ”Little Savages Ensemble” soitti yhtyeen erilaisilla kokoonpanoilla tuttuja suosikkikappaleita.

Konferenssin teema ”Isämme tahdon täyttäminen” tuli sisällytettyä ohjelmaan monipuolisesti teemaa sivuten. Näitä aiheita olivat mm.:

- Isämme tahdon toteuttaminen – niin kuin Jeesuksen teki
- Salaperäiset Opastajat – alkuperä ja olemus (107 ja 108)
- Salaperäiset Opastajat – Suuntaajien suhde yksilöön (110)
- Suuntaajien suhde universumin luotuihin (109)
- Uskonnollisen elämäntavan korkein ilmenemä
- Suuntaaja ja sielu
- Jumalan suhde yksilöön
- Suuntaajafuusio – seitsemän psyykkistä eli kosmista kehää
- Jeesuksen julkinen elämänvaihe – hänen Isänsä tahdon täyttäminen.

Esitelmien lisäksi käsiteltiin näitä samoja ja niitä sivuavia aiheita erikseen aikuisten, aikuisten ja lasten sekä lasten työryhmissä. Lisäksi oli hartaustilaisuuksia ulkona ”Worship Under the Stars” ja sisälläkin sekä hiljentymistiloja halukkaille. Nuoret esittivät oman näytelmän ja Alfonso Halsema lauloi kuoron kanssa.

Alfonso myös laulatti kuulijoita *Urantia-kirjasta* poimimiensa tekstikohtien sanoilla ja sovittamillaan nuoteilla. Tämän kaiken lisäksi oli tietysti vielä omat lauluhetkensä iltaisin yhdessäolon merkeissä halukkaille ja siitä kiinnostuneille.

Kun ohjelma oli tiukanlainen, olivat ruoka- ja virkistystauot tietysti tervetulleita lepo- ja rentoutumishetkiä. Silloin oli myös hauska kommunikoida ja vaihtaa kuulumisia.

Kun ohjelma oli mielenkiintoista ja sitä oli riittävästi, kului aika nopeasti. Tuntuu näin jälkeenpäin siltä kuin USUA:n puheenjohtajan avajaissanojen ja päätöstilaisuudessa puhujille ja muille ohjelmaa tehneille annettujen kiitosten välinen aika olisi ollut yhtä ja samaa putkea. Tämän jälkeen tuntuikin mukavalta päästä tutustumaan ja katselemaan suurkaupungin ”ihmeitä” Manhattanille aivan oman aikataulun mukaisesti.

Kalevi Eklöf

Kuva: Manhattanilla

Rukous ja palvonta – yksin ja yhdessä

JOEL REHNSTRÖM

*K*aikissa minuuskäsityksissä tulisi ottaa huomioon, että elämän tosiasia tulee ensiksi, sen arviointi tai tulkinta tulevat jälkeenpäin. Ihmislapsi elää ensin ja vasta myöhemmin hän **ajattelee** elämistään. – – Kosmisessa järjestelmässä ymmärrys käy kaukokatseisuuden edellä [insight precedes foresight]. [1228:1]

Tästä filosofisesta toteamuksesta voi minusta vetää sen johtopäätöksen, että vaikkei ajattelua pidä väheksyä, niin eläminen, toiminta, kokeminen, soveltaminen on periaatteessa ensisijaista. Niinpä tämänkin aiheen kohdalla on tärkeämpää päästä soveltamaan sitä kuin vain keskustelemaan siitä – eli rukoilemaan ja palvomaan, yksin ja yhdessä. Yhdessä se voi tuntua vähän oudoltakin, koska nämä asiat ovat joillekin kovin intiimejä ja se vaatii

myös alussa vähän rohkeutta, mutta jokainen voi sellaisissa tilaisuuksissa osallistua niin paljon kuin haluaa tai pysyä neutraalina. Muistakaamme kuitenkin, että [h]engellinen kehittyminen riippuu ensinnäkin siitä, että ihminen ylläpitää elävää hengellistä yhteyttä todellisiin hengellisiin voimiin, ja toiseksi siitä, että hän tuottaa jatkuvasti hengellisiä hedelmiä – – [Luvusta 100:2, Hengellinen kasvu, s.1095:5.] Eli tavalla tai toisella meidän pitää jatkuvasti viljellä jumalasuhteamme, jos haluamme kasvaa hengellisesti.

Seuraavassa muutama määritelmä ja vähän ajatuksiakin: palvonta kohdistetaan Isään, rukous Poikaan. Palvonta on täysin pyyteetöntä, rukoukseen sisältyy pyyntö. Käytännössä sanoma menee nähdäkseni perille, vaikka osoite olisikin vähän puutteellinen – kunhan sielun asenne on oikea.

Palvontaan palaamme jäljempänä. Rukouksesta *Urantia-kirjan* sivulla 1002:5 on yleisohje: *Rukoilkaa itsellenne vain arvoja, älkää aineellisia asioita; rukoilkaa kasvua, älkää mielihalujen tyydyttämistä.* – Koko tämä aihe on varsin laaja, ja olen kirjasta valinnut vain joitakin kohtia valaisemaan sitä.

Jonkinasteinen mielen hiljentyminen kuuluu minusta aina rukoustekniikkaan, jotta sidos biologiseen sähkökemialliseen järjestelmään hieman höltyisi. Harmoninen, harraskin musiikki voi olla keino päästä tähän tilaan. Yleensä on tähän puoleen idässä kiinnitetty enemmän huomiota kuin lännessä. Meditaatio ja muut mielenhallintaharjoitukset ovat kuitenkin levinneet voimakkaasti meillekin. Kun ihminen normaalisti toimii ns. beetatasolla, jolloin aivorytmi on noin 21 sykettä/sekunti, ajatellaan, että hengen yhteys toimii parhaiten alfatasolla, 7–14 sykettä/sekunti. Tästä voidaan kuitenkin keskustella, sillä jos meditaatiossa menee vielä syvemmälle, vajoaa helposti alitajuntaan, kun päämääränä on ylitajunnan kirkastaminen.

Mutta [y]ksikään rukous ei voi toivoa vastausta, ellei se ole hengestä syntynyt ja uskon kasvattama. [1849:1] Jotta tämä kommunikaatio olisi jossain muodossa molemminpuolista, sen täytyy siis tapahtua hengessä ja uskossa, eli jumalasuhteessa. Miten siihen pääsee? Yleensä kasvamalla luonnollisella tavalla tai sitten kriisin kautta, kuitenkin niin, että jonkinasteinen jumalkaipuu motivoi ihmistä ja hän lopulta suostuu kuulumaan Jumalalle. Uskonnolliset menot ja symbolit voivat nähdäkseni auttaa ihmistä matkalla jumalayhteyteen, jolloin hän alkaa toimia tässä uudessa hengen ja uskon elementissä, vähän samaan tapaan kuin ihminen vähitellen oppii uimaan, kun hän ensin tutustuu tähän uuteen elementtiin, harjoittelee ja uskaltaa mennä tarpeeksi syvälle. – Mutta jotkut ovat oppineet uimaan niin, että heidät on rajusti heitetty veteen!

Urantia-kirja sisältää paljon kohtia, joissa käsitellään rukousta, ja Jeesus opetti rukouksesta monessa eri tilaisuudessa. Tärkeä kohta on minusta luvussa 180, Jäähyväispuhe, alaotsikko 2, Viinipuu ja sen oksat. Jeesus sanoi apostoleille mm. näin: ”Jos pysytte minussa ja jos sanani elävät teissä, kykenette esteettömään kanssakäymiseen kanssani, ja siinä tapauksessa elävä henkeni voi niin täyttää teidät, että voitte pyytää, mitä henkeni ikinä tahtoo, ja tehdä kaiken tämän täysin vakuuttuneina siitä, että Isä suostuu pyyntöömme.” [1945:4]

Jatkona tälle *Urantia-kirja* ilmoittaa: *Mutta Mestarin esittämä päätelmä rukoilemisesta aiheutti myöhemmin suurta surua. Kovin suuria vaikeuksia ei näiden opetusten*

osalta olisi syntynyt, jos hänen sanansa olisi muistettu täsmällisesti ja myöhemmin merkitty muistiin sanatarkasti. Mutta siinä muodossa, jonka ne muistiin merkittäessä saivat, uskovat suhtautuivat Jeesuksen nimissä esitettyyn rukoukseen lopulta jonkinlaisena korkeimpana taikuntena, ja he luulivat saavansa Isältä kaiken, mitä he pyytäisivät. Vuosisatojen ajan ovat rebelliset sielut jatkuvasti romuttaneet uskonsa tätä kompastuskiveä vasten. Kuinka kauan vielä kestää ennen kuin uskovien maailma ymmärtää, ettei rukoilu ole mikään sellainen keino, jolla saa läpi oman tahtonsa, vaan että se on mieluumminkin ohjelma Jumalan tien valitsemiseksi, kokemus, jossa opitaan tunnistamaan ja täyttämään Isän tahto? On aivan totta, että voitte sitten, kun oma tahtonne on kiistämättömästi asetunut hänen tahtonsa taakse, pyytää mitä hyvänsä, joka on peräisin tuosta tahtojen liitosta, ja siihen suostutaan. Ja tällainen tahtojen yhdistyminen toteutuu Jeesuksen toimesta ja hänen kauttaan, aivan kuten viinipuun elämä virtaa eläviin oksiin ja niiden kautta. [1946:2]

Täytyy muistaa, että vaikka emme ole Luoja, on meidät kuitenkin luotu Jumalan kuviksi. Sen takia meissäkin on luojaominaisuuksia, pienemmässä määrin tietysti ja usein piilevinä, mutta näkemykseni mukaan mitä tiiviimmässä vuorovaikutuksessa me elämme Universaalisen Isän tahdon kanssa, sitä helpommin toivomuksemme toteutuvat, jopa niin, että meidän täytyy olla varuillamme mitä ajattelempa ja visualisoimpa, ettei käy niin kuin Jeesukselle Kaanaan häissä – vaikka olihan siinä hyvä lopputulos.

Rukous on ensisijaisesti yksityinen asia:

Jeesus opetti kahtatoista apostolia rukoilemaan aina muualla kuin julkisuudessa, menemään rukoilemaan ryhtyessään itseksensä luonnon tarjoamaan rauhalliseen ympäristöön tai menemään huoneeseensa ja sulkemaan ovet. [1620:12]

Mutta kuitenkin:

Ei ole ihmeellistä, että apostolit halusivat Jeesuksen opettavan heille mallirukouksen uskovia varten. Johannes Kastaja oli opettanut seuraajilleen useita rukouksia. Kaikki suuret opettajat olivat laatineet rukouksia oppilailleen. [1620:11]

Jeesus ei milloinkaan opettanut kaavamaisista rukousta yksityiseen käyttöön, vaan hän opetti vain ryhmä-, perhe- tai sosiaalisia rukouksia. Eikä hän koskaan joutunut itse tätä tekemään. [1620:14] Tällainen ryhmärukous on myös Isä meidän -rukous, niin kuin se esiintyy *Urantia-kirjassa* sivulla 1620:

Isä meidän, joka olet taivaassa,
Pyhitetty olkoon sinun nimesi.

Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi
Maan päällä, niin kuin taivaassa.

Anna meille tänä päivänä meidän leipämme huomista
varten;

Virvoita sieluumme elämän vedellä.

Ja anna meille anteeksi meidän kaikki velkamme

Niin kuin mekin olemme velallisillemme anteeksi antaneet.

Pelasta meidät kiusauksesta, päästä meidät pahasta,

Ja tee meistä yhä enemmän yhtä täydellisiä kuin olet itse. [1620:1]

Ryhmässä tai seurakunnassa tapahtuva rukoilu on erittäin tehokasta sikäli, että se on heijastusvaikutuksiltaan varsin sosiaalistavaa. Kun ryhmä harjoittaa yhteisössä tapahtuvaa rukoilua pyrkien moraaliseen kohenemiseen ja hengelliseen ylevöitymiseen, tällaisilla hartaudenharjoituksilla on selvä vaikutus ryhmän jäsenyksilöihin: rukoukseen osallistumisen ansiosta heistä kaikista tulee parempia. Jopa kokonaista kaupunkia tai kokonaista kansakuntaa voidaan auttaa tällaisin rukoushartauksin. Synnintunnustus, katumus ja rukous ovat johdattaneet yksilöitä, kaupunkieja, kansakuntia ja kokonaisia rotuja valtavasti uudistusponnistuksiin ja urbeita saavutuksia merkitseviin rohkeisiin tekoihin. [998:5]

Isä meidän -rukous alkaa itse asiassa palvonnalla. Kaksi ensimmäistä riviä ovat selvästi palvontaa, ylistystä, ehkä seuraavatkin kaksi riviä. Näin rukous ja palvonta kietoutuvat usein yhteen, kuten seuraavastakin käy ilmi:

Rukoileminen ja siihen liittyvä palvonta on menetelmä, jolla irtaudutaan elämän päiväruutiinista, aineellisen olemassaolon yksitoikkoisesta myllänpöyrytyksestä. Se on tie, jota myöten lähestytään hengellistynyttä itsensä todellistamista ja yksilöllisyyttä, joka on saavutettu älyllisin ja uskonnollisin ponnistuksin.

Rukoileminen on vastamyrkyä vahingolliselle itsetutkiskelulle. Ainakin Mestarin opettamalla tavalla suoritettu rukoileminen on sielulle tuollaista siunauksellista hoitoa. Jeesus käytti johdonmukaisesti kaltaistensa puolesta suoritettua rukoilemisen siunauksellista vaikutusta. Mestari rukoili tavallisesti monikossa, ei yksikössä. Kaiken kaikkiaan Jeesus rukoili itsensä puolesta vain maisen elämänsä suurissa kriisikohdissa.

Rukous on hengenelämän henkäys ihmiskunnan aineellisen sivilisaation keskellä. Palvonta on nautinnonhaluisille kuolevaissukupohville pelastus.

Aivan kuten rukoilemista voi verrata sielun hengellisten paristojen uudelleenlataamiseen, palvontaa voi verrata toimienpiteeseen, jolla sielu viritetään tavoittamaan Univer-

saalisen Isän infiniittisen hengen maailmankaikkeuteen suuntaamat kaukotiedotuslähetykset.

Rukous on se vilpitiön ja kaipaava katse, jonka lapsi luo henki-Isäänsä; se on psykologinen prosessi, jossa ihmistahdon tilalle vaihdetaan Jumalan tahto. Rukoileminen on osa sitä jumalallista menetelmää, jolla siitä, mikä on, tehdään sitä, mitä sen pitäisi olla. [1621:4-8]

Rukoileminen on kiistämättä uskonnollisen kokemuksen osa, mutta nykyajan uskonnot ovat korostaneet sitä väärin niin, että sitä tärkeämpi palvonnallinen yhteydenpito on hyöty pahasti laimin. Palvonta syventää ja laajentaa mielen reflektiivisiä kykyjä. Rukoilu saattaa rikastuttaa elämää, mutta palvonta valaisee määränpään. [1123:5]

Palvonta, ylistys, sopii paremmin, ehkä parhaiten, ryhmätoimintaan. Urantia-kirjan sivulla 65 on alaotsikko 3, Oikea palvonta. Siitä kolme ensimmäistä kappaletta:

Vaikka Paratiisissa Jumaluudet maailmankaikkeuden kannalta katsottuna ovat kuin yksi, hengellisissä suhteissaan Urantiassa asuvien kaltaisiin olentoihin he ovat myös kolme toisistaan erottuvaa ja erillistä persoonaa. Jumalolentojen välillä on eroa, kun kysymyksessä ovat persoonakohtainen vetovoima, kansakäyminen ja muut läheiset suhteet. Korkeimmassa merkityksessä palvomme Universaalista Isää ja vain häntä. On totta, että voimme palvoa ja palvomme Isää, sellaisena kuin hän tulee esille Luoja-Pojissaan, mutta palvonnan ja jumaloinnin kohteena on silti Isä, joko välittömästi tai välillisesti.

Kaikenkaltaiset hartaat pyynnöt kuuluvat Iankaikkisen Pojan toimipiiriin ja Pojan hengelliselle organisaatiolle. Rukoukset, kaikki muotokielliset yhteydenpidot, kaikki muu kuin Universaalisen Isän jumalointi ja palvonta ovat asioita, jotka koskevat paikallisuniversumia; ne eivät tavallisesti siirry Luoja-Pojan toimipiiriin ulkopuolelle. Mutta palvonta johdetaan ja osoitetaan ilman muuta Luojan persoonalle Isän persoonallisuusvirtapiiriin toiminnan avulla. Uskomme lisäksi, että tällaista Suuntaajan asuttaman luodun osoittaman kunnioituksen rekisteröintiä helpottaa Isän henkilönsä olo. On olemassa valtava määrä todistusaineistoa, joka osoittaa tällaisen uskomuksen oikeaksi. Ja tiedän, että kaikkiin eri luokkiin kuuluvat Isän osat on valtuutettu Universaalisen Isän läsnäolossa rekisteröimään tervetulleeksi ilmiöksi kohteittensa osoittaman, hyvässä uskossa tapahtuvan palvonnan. Suuntaajat käyttävät epäilemättä myös suoraan Jumalaan johtavia esipersonaalisia yhteydenpitokanavia, ja ne kykenevät niin ikään käyttämään Iankaikkisen Pojan henkigravitaation virtapiirejä.

Palvonta tapahtuu palvonnan itsensä takia; rukoukseen sisältyy oman eli luodun olennon eduntavoittelun ainesosanen. Siinä onkin palvonnan ja rukouksen välinen suuri ero. Todellinen palvonta on ehdottoman pyyteetöntä, eikä siihen sisälly mitään henkilökohtaisen intressin ainek-

sia. Sanalla sanottuna palvomme Jumalaa sen vuoksi, mitä käsitämme hänen olevan. Palvonta ei pyydä eikä odota mitään palvojalle. Emme palvo Isää minkään tällaisesta kunnioittamisesta mahdollisesti saamamme hyödyn vuoksi. Osoitamme tällaista hartautta ja ryhdymme tällaiseen palvontaan luonnollisena ja spontaanina reaktiona tunnustaessamme Isän verrattoman persoonallisuuden sekä hänen rakastettavan olemuksensa kuin myös hänen ihailtavien ominaisuuksiensa vuoksi. [65:3–5]

Ja hieman lisää samasta aiheesta:

Palvonta on kaikkien äylyllisten luotujen suurin etuoikeus ja etummainen velvollisuus. Palvonta on tietoinen ja riemullinen teko, jolla tiedostetaan ja tunnustetaan se totuus ja tosiasia, että Luojoilla on läheinen ja henkilökohtainen yhteys luotuihinsa. Palvonnalla laadun määrittelee luodun tajuamiskyvyn syväisyys; ja sitä mukaa kuin tietämys Jumalten infiniittisestä luonteesta edistyy, tulee palvonnasta yhä kaikenkattavampaa, kunnes se lopulta ylittää suurimman kokemuksellisen riemun autuuteen ja suurenmoisimpaan luotujen tuntemaan mielihyvään. [303:5]

Hyvät ystävät! Emme pääse tällä tasolla tällaisiin saavutuksiin, mutta mekin voimme tuoda esille ilomme ja kiitollisuutemme siitä, että meillä on Taivaallinen Isä. Voimme esimerkiksi kunnella

ylistysmusiikkia ja samaistua siihen, ja voimme itse laulaa ylistysvirsiä. Ja kun rukoilemme, niin johdattua ja voimaa Isän tahdon tekemiseen voidaan mielestäni aina pyytää. Siunauspyyntö on oikeastaan sellainen rukous, kunhan muistamme, että itse asiassa pyydämme silloin oman tahtomme synkronoimista Jumalan tahdon kanssa.

Kun kuuntelemme mieltä hiljentävää ja ylentävää musiikkia, mielemme asettuu paremmin hengen virtaan ... voimme sulkea silmämme ... kohdistamme siunauspyyntömme Salvingtoniin Kristus Mikaelille ja Äiti Nebadonille... uskossa, luottavaisina siihen että yhteys rakentuu... voimme mielesämme tai ääneen sanoa näin: Rakkaat taivaalliset vanhemmat, Totuuden Hengen ja Pyhän Hengen antajat, avaamme sydämemme teille, siunatkaa tämä hetki ja tämä toiminta... viivymme hetken hiljaisuudessa, kiitollisin mielin.

Palvontana ylistysvirret ovat minusta parhaita – sekä yksin että yhdessä. Monelle tuttuja ovat esimerkiksi ”Sinulle kiitos, Isä maan ja taivaan”, ”Herraa hyvää kiittäkää, iloiten ylistäkää” ja ”Soi kunniaksi Luojan nyt virsi kiitoksen”.

Jumalan isyyden käsittämisestä

EIJA SEPPÄNEN-BOLOTINSKI

Urantia-kirjassa sanotaan: Jumala on paljon, paljon enemmän kuin Isä, mutta Isä on ihmisen korkein käsitys Jumalasta. [1250:3] Olen pohtinut tätä kesäkonferenssimme 2000 aihetta intensiivisesti alkaen kesästä 1999, jolloin konferenssikomiteassa päätimme tämän aiheen valinnasta tämänvuotisten kesäpäivien otsikkoaiheeksi. Olen lähestynyt aihetta monelta eri puolelta, monella eri tapaa, yrittäen myös elämyksellisyyttä, joten luentoni tulee koostumaan hyvin erilaisista elementeistä. Kaikesta tästä ponnistelustani huolimatta Jumalan isyys on minulle edelleenkin suuri mysteeri... Voin tuntea ja ainakin kuvitella tuntevani sen rakkautena, hellyytenä ja huolenpitona, mutta Jumalan isyys on suuri mysteeri, jota voi tällä tasolla vain **yrittää** käsittää ja **yrittää** uskoa; voi vain **yrittää** levittää vapauttavaa tietoa Jumalan isyydestä ihmisistä kosmisesti kohottavana ja vapauttavana käsitteenä, ilmoituksena ja sisäisesti ko-

ettavissa olevana todellisuutena. Ja lopussa tulen paljastamaan teille sen kohdan *Urantia-kirjasta*, joka henkilökohtaisesti avasi minulle käsitettä ”Jumalan isyys” ratkaisevalla tavalla.

Aloitin luentoni Jumalan isyyteen kriittisesti suhtautuvista eli niistä, jotka kokevat tämän käsitteen ongelmallisena.

Jumalan isyys feministiteologien näkökulmasta

Jumalan isyyden käsitettä ei ole itsestään selvästi hyväksytty edes kristillisessä maailmassa. On olemassa feministiteologinen liike, joka syntyi 1960-luvulla alkaneen naisliikkeen yhtenä ulottuvuutena. Feministiteologien perustavanlaatuinen kysymys kuuluu: ”Miksi Jumala on aina miespuolinen? Varmastikin Jumala, kaiken luoja, on sekä miehettä naispuolinen.”

Elina Vuola on kirjoittanut kirjassaan *Köyhiin Jumala* kappaleessa ”Feministiteologia” tämän ideologian teeseistä seuraavaa: ”Juutalainen ja kristillinen uskonto ovat ydintään myöten niin seksistisiä, että niissä ei ole toivoa muutoksesta.” ”Kristinusko on valkoisen miehen vallankäytön uskonto, eikä mustilla, naisilla ja 3. maailman köyhällä ole mitään syytä pitäytyä siinä.” Seksismien paljastaminen kirkon historiassa on eräs feministiteologian keskeinen tehtävä. Kirkkoisät, jotka muotoilivat kristillisen teologian perusteet, katsoivat Jumalan kuvana olemisen tarkoittavan ainoastaan ihmisen henkistä puolta ja siirsivät henkiryömsä-dualismin koskemaan sukupuolia; he katsoivat, että vain mieheissä on alkuperäinen ja turmeltumaton Jumalan kuva eli henkisyys. Nainen edustaa vain ihmisen ruumiillisuutta ja lisääntymistehtävää ja on Jumalan kuva vasta yhdessä miehensä kanssa. Nainen edustaa syntyinlankeumuksessa ruumiin kapinaa hengen auktoriteettia vastaan. Esimerkiksi kirkkoisä Augustinus totesi, että ”nainen on luomisen perusteella miehelle alainen”, ja kirkkoisä Tertullianus sanoi, että ”naisen alemmuus on rangaistus syntyinlankeuksesta.” Täten naisen ainoa mahdollisuus kohota hengelliseen täydellisyyteen tapahtuu neitsyyden ja asketismin kautta. Dualistisen ihmiskuvan ydin naisen kannalta on se, että käsitteellisellä tasolla ”nainen” tarkoittaa aina päinvastaista kuin ”mies”. Myös Jumaluus kuvataan maskuliinisin termein, seurakunta ja ihmiskunta feminiinisin termein. Esimerkiksi seurakunta on ”Kristuksen morsian”. Kristilliseen teologiseen malliin on sisäänrakennettu käsitys Jumalan miehisydestä.

Miksi Jumalan ”isyydestä” on pidettävä niin tiukasti kiinni, että kaikki muut ilmaukset tuomietaan harhaoppisina, kysyvät feministiteologit. Vai onko Jumalan maskuliinisuus mahdollisesti heijastusta ankarasta ja autoritaarisesta isästä, minkä pohjalla on lapsen pelko ja avuttomuus? Feministiteologit antaisivat naisille ”omat” jumalakuvat, joita olisivat esimerkiksi uuden synnyttäminen kivulla ja tuskalla tai lapsen elimellinen, totaalinen yhteys äitiin, tai vaikkapa käsitteillä syvyys, rakkaus, syli.

Esimerkiksi roomalaiskatolisessa ja ortodoksisessa kirkossa Jeesuksen miehisyttä käytetään edelleen argumenttina naisten sulkemiseksi papinviran ulkopuolelle. Feministiteologit toteavat kuitenkin, että Jeesuksen suhtautuminen naiseen Raamatussa on kaikkein positiivisinta. TT Ruetherin mukaan Jeesus oli ennen muuta Vapauttaja, jonka vapaus koskee ihmistä kaikilla tasoilla. Jeesus miehenä oli rakastava, väkivallaton, läsnäoleva, tasa-

arvoinen ja uhrautuva.

TT Hunt sanoo, että feministiteologia kyseenalaistaa syvemmillä tasolla kristillisen teologian perusteita, esimerkiksi jumalakuvaa.

Toinen USA:lainen radikaaliteologia, ”musta teologia”, kyseenalaistaa kulttuurisidonnaiset käsityksemme Jumalasta valkoisena, mutta feministiteologit kritisoivat mustaa teologiaa siitä, että se korvaa valkoisen Isän mustalla Isällä!

Mutta mitä sitten tapahtuisi tai voisi tapahtua, jos korvaisimme käsitteen Jumala Isä käsitteellä Jumalatar Äiti? **Liisa Maija Järvinen** toteaa kirjassaan *Naisen myyttinen säikähdys*, että ”jumalattaret päätyvät usein persoonattomuuteen.” Jumalattarilla, niin vahvoja kuin olivatkin, oli pari heikkoa kohtaa: esimerkiksi Äiti Maa hajaantui useaksi menettämällä persoonallisuutensa samoin kuin Kalevalan Ilmatar.” Ja Järvinen toteaa: ”Persoonallisuudet ovat kysytyjä aina.”

Toinen feminiinisten jumalattarien heikko kohta on lähes fyysinen yhteys luontoon, panteismi, joka johtaa edelleenkin syvenevään identiteetin puutteeseen. Vaarana on siis se, että jos me puhuisimme Jumalasta ”Äitinä”, saattaisimme menettää persoonallisen Jumalan käsitteen vähitellen kokonaan.

Tasapuolisuuden nimessä on todettava, että kaikki kristillinen teologia ei ole näin yksipuolisen seksististä. Hallitun kaunista näkemystä Jumalan isyydestä edustaa esimerkiksi **Tapio Saraneva** kirjassaan *Isä Meidän*: ”Jumala on Henki. Hän ei ole sen enempää mies kuin nainenkaan. Sanomme Jumalaa Isäksi, mutta hän voisi yhtä hyvin olla Äitimme, sillä tämä Isä rakastaa meitä ja pitää meistä huolta myös niin kuin äiti lapsistaan. Mitä Jeesus tarkoitti, kun hän puhui Jumalasta Isänä?”

”Abba” kuvaa sellaista isän ja lapsen välistä suhdetta, jota leimaa läheisyys, turvallisuus, täysi luottamus siihen, että isä haluaa ja tahtoo lapsensa parasta. Kaikenlainen pelokas, orjaileva mieli on poissuljettu. Ihmisen suhde Jumalaan on persoonallinen ja henkilökohtainen. Isä on myöskin meidän kaikkien isämme.”

Urantia-kirjassa on eräs erittäin lohdullinen kappale feministiteologeille: *Sukupuolellisten luotujen asuttamalla planeetalla, maailmassa, jossa vanhempana olemisen tunteesta johtuvat vaikuttimet ovat sen älyllisten olentojen sydämessä myötäsyttyisiä, sanasta ”Isä” tulee hyvin ilmaisuvoimainen ja sopiva nimitys ikuiselle Jumalalle. Omalla planeetallanne, Urantialla, hänet tunnetaan parhaiten ja tunnustetaan yleisimmin nimellä Jumala. Sillä, mikä nimi hänelle on annettu, on vain vähän merkitystä; merkitystä on sillä, että teidän tulisi tuntea hänet ja toivoa olevanne hänen kaltaisensa. [23:3]*

Lapsen ensimmäiset ideat Jumalasta juontuvat isästä

Yhtenä kauniina psykologisena selitysmallina sille, miksi Jumala on Urantian ihmiskunnan keskuudessa useimmiten Isä ja miksi tällä jumalakonseptilla on nykyisyyttä ja tulevaisuutta, on selitysmalli, jonka löysin tri **J. Wattlesin** artikkelista *Humankind as Members in the Family of God: Metaphor or Analogy*: ”Metaforisena selitysmallina Jumalan Isyydelle voidaan sanoa seuraavaa: pieni lapsi ei erota itseään äidistään, kuten se erottaa isästään. Äiti edustaa universumia, maailmankaikkeutta lapselle: materiaalista, lohduttavaa, ruokkivaa lähdeä lapsen olemassaoloa varten; isä edustaa ensimmäistä ’toista’ ihmistä lapsen persoonallisuuskokemuksessa. Psykologia on osoittanut, että lapsen ensimmäiset ideat Jumalasta pohjautuvat tai juontuvat isästä.” Tämän takia on sukupuolellisella planeetalla perusteltua puhua Jumalasta Isänä.

Urantia-kirjassa, kappaleessa ”Lapsuudenaikaista kotielämää”, Jeesus sanoo: ” – perhe edustaa pienelle lapselle kaikkea, minkä hän voi ensi alkuun tietää joko ihmisten välisistä tai jumalallisista suhteista. Lapsen täytyy saada ensimmäiset universumia koskevat vaikutelmansa äidin osoittamasta huolenpidosta; hän on kokonaan riippuvainen maisesta isästään siinä, millaisiksi hänen ensimmäiset ideansa taivaallisesta Isästä muotoutuvat.” [1922:3] Edelleen samaa teemaa: ” – Jeesuksen opetukseen sisältyvä evankeliumi, tällaisena isän ja lapsen väliseen suhteeseen perustuvana, voi tuskin tulla maailmanlaajuisesti hyväksytyksi ennen kuin koittaa aika, jolloin nykyajan sivistyskansojen kotielämään kuuluu enemmän rakkautta ja enemmän viisautta. [1922:4] Niin kauan kuin opetamme lasta rukoilemaan: ”Isä meidän, joka olet taivaassa”, on kaikkien maisten isien harteilla suunnaton vastuu siitä, että he elävät ja järjestävät kotinsa siten, että sanasta **isä** tulee arvokas aarre kaikkien kasvavien lasten mielen ja sydämen lippaaseen. [1923:1] Jumala on joka tapauksessa aina vielä jotain enemmän kuin meidän oma subjektiivinen revelaatiomme, uskonnollinen kokemus, meille paljastaa ja jopa vielä paljon enemmän kuin yksikään ihmiskunnalle annettu revelaatio edes voi paljastaa. Mutta tällä hetkellä – – *Isä-idea on yhä korkein ihmiskäsitys Jumalasta.* [2097:3]

Jumalan isyyden kokeminen

Kumpi näistä tavoista on tärkeämpi löytöretkellämme Jumalan tuntemiseksi ja kokemiseksi persoonallisuudeksi ja vieläpä Isä-persoonallisuudeksi, oma uskonnollinen kokemuksemme vai ihmiskunnalle annettu revelaatio? Tyypillinen tiedemiehen vastaus olisi: ei kumpikaan. Esimerkiksi interfe-

ronitutkija **Kari Cantell** sanoo teoksessaan *Tiedemiehen mietteitä uskosta* (1966), että Jumala on huono informaattikko, koska on antanut niin heikosti tietoa itsestään, ja tekee tästä seuraavan johtopäätöksen: ”Koska tietoa ei ole tullut, ei ole tiedon anta-jaakaan.”

Urantia-kirjan mukaan Jumalan voi sekä tuntea että kokea, ja lopulta voi jopa seisoa hänen edessään! *Vaikkaet voi etsimällä löytää Jumalaa, niin jos suostut sisimmäsäsi olevan hengen johdatukseen, saat erehtymätöntä opastusta, askel askeleelta, elämä elämältä, universumista toiseen, aikakaudesta aikakauteen, kunnes lopulta seisot Universaalisen Isän paratiisillisen persoonallisuuden edessä.* [39:4] Ja toisaalta: *Universaalinen Isä on kaikkien attribuuttiensa osalta absoluuttisesti ja varauksettomasti infiniittinen. Ja tämä tosiasia, itsessään ja sinänsä, sulkee hänet automaattisesti finiittisten, aineellisten olentojen ja muiden alempiarvoisten älyllisten luotujen kanssa tapahtuvan kaiken suoran persoonallisen yhteydenpidon ulkopuolelle.* [34:5]

Tästä tosiasista johtuen on luotu seuraavat yhteydenpitojärjestelyt, jotta luodut voisivat pitää yhteyttä Universaaliseen Isään:

1) Paratiisin-Pojat, joista esimerkkinä Mikael, Jumalan ja Ihmisen Poika, joka lahjoitautui Urantialle; 2) Äärettömän Hengen persoonallisuudet, serafit; 3) persoonattomat Salaperäiset Opastajat, Ajatuksensuuntaajat, ja niihin pidettävä yhteys, joka on identtinen käsitteen ”jumalatietoisuus” kanssa.

Ja tietenkin: *Ilmoitus vahvistaa paikkansapitäväksi käsityksen Jumalan persoonallisuudesta, käsityksen, joka on olemassa vain mahdollisuutena – –.* [29:1]

Tarkastelen seuraavassa hieman lähemmin Ajatuksensuuntaajan roolia. Ajatuksensuuntaajahan on todellisuustasolla, jossa henki ja energia eivät vielä ole erottuneet, eli ns. todellisuuden absoluuttisella tasolla, ajattomuudessa ja avaruudettomuudessa. *Urantia-kirjassa* painotetaan toistuvasti sitä suorastaan hätkähdyttävää väitettä, että yhteydenpito Ajatuksensuuntaajaan on mahdollista. Koska Ajatuksensuuntaajan rooli Isän ymmärtämisessä on oleellinen, on tätä teemaa varten tulossa erillinen luento, mutta tässä tarkastelisin asiaa hieman toiselta kannalta, eli mitä ihmiset ovat vuosituhansien kuluessa saaneet selville Ajatuksensuuntaajasta.

Isä-idea ja idän uskonnot

Urantia-kirjassa sanotaan: *Tähän [buddhalaiseen] filosofiaan kuului myös sellainen käsitys, että kaikissa ihmisissä piili Buddha- (jumalallinen) olemus; että ihminen kykeni omilla ponnistuksillaan yltämään tämän sisäisen*

jumalallisuuden tajuamiseen. Ja tämä opetus on eräs selvimpiä minkään urantialaisen uskonnon koskaan tarjoamista esityksistä siitä totuudesta, että ihmisen sisimmässä on Suuntaaja. [1039:4] Mutta toisaalta, vaikka näin oli, Isä-idea ei kehittynyt buddhalaisuudessa. Buddhalaisuus kehitti ylevän Absoluutti-käsitteen: Tämä lopullinen käsitys Ikuisesta Buddhasta voidaan hyvinkin identifioida Absoluutiksi, joskus jopa infiniittiseksi MINÄ OLEN -olevaiseksi. [1940:2] Mutta jatkoa seuraa: Tämänkaltaiset käsitteet, jos kohta ne filosofiaa hyödyttävätkin, eivät kuitenkaan ole uskonnolliselle kehitykselle elintärkeitä. Yksinpä antropomorfinen Jabvekin on uskonnollisessa mielessä arvokkaampi kuin buddhalaisuuden tai brahmalaisuuden äärettömän etäinen Absoluutti. [1040:3] Ja tästä seuraten edelleen: Vähitellen buddhalaisuuden piirissä alkoi ilmetä Absoluutista erillinen jumalakäsite. — — kypsyi lopulta käsitys Jumalan ja Absoluutin erillisyydestä. [1040:6] Japanilaisen buddhalaisuuden piirissä kehittyi usko ikiarmahtavaan ja rakastavaan Amida Buddhaan, joka sallii ihmisten viettää jonkin aikaa Paratiisissa kuolemankokemuksen jälkeen ennen astumista nirvaanaan, olemassaolon äärimmäiseen muotoon. (1041:1)

Muista idän uskonnoista todetaan seuraavaa: Hinduopettajat pääsivät **atman**-käsitteellään todella varsin lähelle ymmärrystä Suuntaajan olemuksesta ja läsnäolosta, mutta he eivät kyenneet havaitsemaan sitä, että sen rinnalla on olemassa kehittyvä ja potentiaalisesti kuolematon sielu. Kääntäjänsä vastoin tiedostivat kaksi ihmisolennon aspektia: **jang** ja **jin**, sielu ja henki. [1215:4] Egyptiläisillä oli **ka** ja **ba**. Ka oli ”jokaisessa oleva Jumalan läbättämä oraakkeli”. (1215:4; 1216:0)

Mikä oli se keino, jolla buddhalaisuus ja hindulaisuus pääsivät näin lähelle ihmisen sisäisen jumalallisuuden käsittämistä? Nämä keinot olivat tietenkin jooga- ja meditaatioharjoitukset. Ilmeisesti on niin, että tällainen jooga- ja meditaatioharjoituksessa saatu sisäinen kokemus on parhaimmillaan Ajatuksensuuntaaja-kokemus! Meillä saattaisi olla paljonkin opittavaa buddhalaisista jooga- ja meditaatioharjoituksista, sillä sanotaanhan *Urantia-kirjassa*: Nykyihmisen suurena haasteena on saada parempi yhteys ihmismielessä olevaan jumalalliseen Opastajaan. Ja mikä tärkeintä Jumalan isyyden kokemisen kannalta: Tällainen henkitietoisuus merkitsee samaa kuin tieto Jumalan pojan aseman aktuaalisuudesta. [2097:2]

Hindulaisten **atmania**, jota siis *Urantia-kirjassa* pidetään Suuntaajan olemuksen kaltaisena, kuvataan hindujen pyhissä kirjoissa *Upanisadeissa* ja *Bhagavad-Gitassa*. Atman on hinduilla se tajuisuus, joka on ihmisen ja kaikkien muidenkin olentojen sisin itseys ja olemus. Se on valppaus itse, puhdas tietoisuus – ei tietoisuus jostakin vaan tietoisuus sinänsä

minkään objektin sitä ehdollistamatta. Se ei koskaan muutu, se on kuin tasainen valonsäde. Tämä itseys eli atman on siten sisäinen tietoisuus. Se on se Todellisuus, joka on elämän ja kaikkien elämän ilmenemismuotojen perusta, ja sen vuoksi Atman ja Brahman, hindujen olemisen alkulähde, yksi ja ainoa perimmäinen todellisuus, ovat identtiset. Atmania ja Brahmania ei voi tuntea tavallisen erittelevän järjen avulla. Kaikki mitä siitä voidaan sanoa on: ”Ei sitä eikä tätä.” Brahman-Atmanin voi tietää vain identifioitumalla siihen.

Hindulaisessa ihmiskäsityksessä atman on itseys, ”joka ei syö, katsoo vain”, ja jiva eli ihminen on empiirinen yksilö, ”joka kokee eli syö elämän hedelmiä”. Hindulaisilla ei siis ole sielun käsitettä, joka olisi jivan, ihmisen materiaalisen mielen, ns. ”äidin”, ja atmanin eli hengen – joka urantialaisittain siis on Ajatuksensuuntaaja –, ns. ”isän”, lapsi. Joogatradition tarkoituksena on jivan ja atmanin uudelleen yhtyminen. Hindulaisilla on näiden käsitteiden lisäksi trimurti eli kolminaisuus, jossa on Brahma-jumala, joka on eri asia kuin persoonaton Brahman-Atman, ja joka on maskuliininen ja persoonan sisältävä muoto, mutta intialaisilla suuri jumalatar Shakti, naispuolinen luovuuden periaatti, on syrjäyttänyt Brahman.

Urantia-kirjassa todetaan: Jumaluus-isä-prinsiippi, josta välillä käytetään sanaa Pradapati, välillä nimeä Brahma, painui pinnan alle sen teologisen taistelun tuoksina, jonka bramiinipapit myöhemmin kävivät Saalemin opettajien kanssa. [1028:0] Saalemin lähetyssaarnaajat saarnasivat Melkisedekin yhdestä ja ainoasta Jumalasta, mikä ei ollut kokonaan ristiriidassa kehkeytyksessä olleen Isä-Brahma-käsitteen kanssa, mutta bramiinipapit eivät halunneet hyväksyä opetusta, että Jumalan suosioon päästään ilman ritualistisia menoja ja uhriseremonioita, ja näin Intia hylkäsi Melkisedekin evankeliumin. (1028:1) Intiassa ilmeni kuitenkin pyrkimys etsiä ja löytää aito todellisuus, ja bramiinit ryhtyivät riisumaan intialaisen jumaluskäsitteen ihmishahmoisuutta. Lopulta he tekivät jumalakäsitteestä persoonattoman, ja lopulta heillä ei ollutkaan ylevää ja hengelistä ihannetta Paratiisin-Isästä, vaan etäinen ja metafyyminen idea Absoluutista. (1029:4) — — Brahma, tuo epämääräinen ja tavoittamaton filosofinen minuus, tuo persoonaton ja kykenemätön se, — — on pitänyt Intian bengellisen elämän avuttomassa ja lohduuttomassa tilassa — —. [1029:5] Mikäli tuolloiset filosofit olisivat kyenneet jumaluuden käsittämiseensä etenemään askelen verran pitemmälle, mikäli he olisivat kyenneet mieltämään Brahmuden yhdistäväksi ja luovaksi eli persoonallisuudeksi, joka on luotujen ja kehittyvien olentojen lähestyttävissä, silloin olisi sellaisesta opetuksesta saattanut tulla *Urantia-*

alla kaikkein pisimmälle päässyt habmotelma Jumaludesta, —. [1030:3]

Rukouksen ja palvonnan merkitys Jumalan isyyden käsittämisessä

Sitten siirryn tarkastelemaan seuraavaa tärkeää osatekijää Jumalan isyyden käsittämisessä, eli minkäläinen funktio rukouksella ja palvonnalla on tässä prosessissa. Käsittelen tätä hyvin lyhyesti, koska myös tästä osa-alueesta on tulossa erillinen alustus.

Rukous ei sinänsä ole suoraa yhteydenpitoa Universaalisen Isän kanssa. Rukous on luodun hengellisen olemuksen yhteydenpitoa Luojan hengen kaikkialla tavattavan läsnäolon kanssa (1001:8). ”Rukous on sielun henkäys, ja sen tulisi johtaa teidät olemaan peräänantamattomia yrityksessänne päästä selville siitä, mikä on Isän tahto.” [1619:1] Rukoileminen on sielun hoitoa ja vastamyrrykyä vahingolliselle itse-tutkiskelulle (1621:5). *Aivan kuten rukoilemista voi verrata sielun hengellisten paristojen uudelleenlataamiseen, palvontaa voi verrata toimenpiteeseen, jolla sielu viritetään tavoittamaan Universaalisen Isän Infiniittisen hengen maailmankaikkeuteen suuntaamat kaukotiedotuslähetykset.* [1621:7] *Rukous on se vilpiton ja kaipaava katse, jonka lapsi [= sielu] luo henki-Isäänsä [= Ajatuksensuuntaaja] —. [1621:8]*

Rukoilu johtaa aidoimpaan ihmiselle mahdolliseen yhteydenpitoon Universaaliseen Isään: palvontaan. Aito palvonta ylläpitää katkeamatonta yhteyttä Tekijäänsä. (2066:0)

Tässä yhteydessä muistuttaisin myös siitä, että Jeesus, antaessaan erilaisia rukouskaavoja apostoleiden niitä häneltä kärttäessä, toi esille rukouksia muilta planeetoilta! Niistä osa alkoi seuraavilla sanoilla: *Luova Vanhempamme, —; Kunnioitettu Isä ja Äiti, yhdeksi vanhemmaksi yhdistyneet, —. [s. 1622–1623]*

Oikeasta palvonnasta todetaan *Urantia-kirjassa* seuraavaa: *Todellinen palvonta on ehdottoman pyyteetöntä, eikä siihen sisälly mitään henkilökohtaisen intressin aineksia.* [65:5] Palvomme, koska meillä syntyy spontaani reaktio tunnustaessamme Isän verrattoman persoonallisuuden, rakastettavan olemuksen ja hänen ihailtavat ominaisuutensa. *Sen tajuaminen, mitä palvonta todellisuudessa on, määräytyy ihmisessä pääosin siltä pohjalta, mille asteelle hänen kehittyvä kuolematon sielunsa on kehittynyt.* [66:3]

Palvontakokemuksessa toteutuu neljä kosmista tasoa: älyllinen mielen myöntyminen, morontiaallinen sielun kaipauksien ja pyrkimyksien taso, hengellinen opastusfunktio, palvonnan johtaminen, ja persoonallinen taso (mielen, sielun ja hengen yh-

distyminen). (66:4)

Sielun kehitysaste määräytyy määrällisesti seitsemän kosmisen kehän hallinnalla eli käytännössä sillä, minkälainen kokemuksellinen suhde sielulla on Korkeimpaan, eli universumikansalaisuuden tajuamisella, ja sielun laadullinen status on täysin riippuvainen elävän uskon määrästä sen faktan suhteen, että kokee olevansa Jumalan poika. Tämä johtaa meidät seuraavaan, erittäin tärkeään aspektiin Jumalan isyyden käsittämisessä eli siihen, mitä eroa on sitten ihmisen suhteella Korkeimpaan ja Universaaliseen Isään.

Urantia-kirjassa sanotaan: *Niin kuin Jumala on teidän jumalallinen Isänne, niin Korkein on teidän jumalallinen Äitinne, jossa teitä ravitaan koko sen elämän ajan, jonka elätte universumiluotuna.* [1288:1] Eli Jumala Isän saavuttaminen ja käsittäminen ei ole mahdollista ilman Jumala Äidin käsittämistä! Korkeimman, Jumala Äidin, käsittäminen tapahtuu universumissa suoritettavan lähimmäisten palvelun kautta, josta ns. hengen hedelmät ovat merkkeinä. *Urantia-kirjassa* sanotaan: *Ihminen voi löytää Isän omasta sydäimestään, mutta Korkeinta hänen on etsittävä kaikkien muiden ihmisten sydäimestä.* [1290:9] Hengellinen symmetria, Jumalan isyys ja ihmisten veljeys, voi syntyä vain tästä sopusoinnusta.

Jos palaamme vielä lyhyesti ilmoituksen merkitykseen Jumalan isyyden käsittämisessä, niin *Urantia-kirjassa* kerrotaan, että korkein Isää koskeva ilmoitus on Iankaikkinen Poika Universaalisen Isän hengen ja persoonallisuuden paljastuksena. Urantialla Universaalisen Isän korkein ilmentymä on Jeesus Nasaretilainen. Hän sanoi ollessaan Urantialla: *”Kuolevainen ihminen ei voi nähdä henki-Isää, siksi olenkin tullut tähän maailmaan osoittamaan Isän teidän luodun silmillenne. Mutta kun teistä on tullut täydellisiä henkisen kasvun osalta, silloin te näette Isän itsensä.”* [1952:4]

Urantia-kirja, viides käänteentekevä ilmoitus, alkaa johdannon jälkeen sanoilla UNIVERSAALINEN Isä on kaikkien luotujen Jumala, kaikkien olevaisten ja olentojen Ensimmäinen Lähde ja Keskus [21:1] ja päättyy sanoihin *Loppujen lopuksihan Isä-idea on yhä korkein ihmiskäsitys Jumalasta* [2097:3], esiteltyään näiden lauseiden välillä perinpohjaisesti, korostaen ja painottaen lukemattomia erilaisia opinkappaleita Jumalan isyydestä ja ihmisten poikaudesta. On siten aivan selvää, että yksi viidennen ilmoituksen päätarkoituksista on johdattaa meidät korkeammalle, syvemmälle, sisemmäksi kehä kehältä, elämä elämältä tapahtuvaan kosmiseen seikkailuun Jumalan hyvyyden käsittämiseksi!

Minkäläinen on sitten oma jumalakuvani tällä hetkellä? Ero aikaisempaan, ennen *Urantia-kirjan*

lukemista olleeseen jumalakuvaan on huimaava. On jopa kiusallista muistella aikaisempaa käsitystäni Jumalasta, niin staattinen ja epäselvä se oli! Todellinen sisäinen jumalakuvaani on kasvanut mielesäni asteittain ja joskus hyppäyksellisesti. Tämä hyppäyksellisyys on ilmiönä kaikkein hätkähdyttävintä: siihen sisältyy henkilökohtaisen revelaation makua. Evolutionaarisesti kasvava jumalakuvaani on kuitenkin uskottavampi, luotettavampi ja jollakin tavoin järkevempi. Nyt jopa mietin, onko revelatorinen jumalakuva enemmänkin Isä Universaalisen Isän kuvana ja evolutionaarinen Äiti (Korkein). Nämä yhdistyvät sitten sisäisessä kokemuksesta ”taivaalliseksi vanhemmaksemme”.

Edelleenkin todellinen sisäisesti koettavissa oleva Jumalan uskonnollinen kokemus on minulla selvästi jäljessä siitä Jumalan tuntemisen ideasta,

jonka *Urantia-kirja* esittää. Esimerkiksi suora kommunikaatio Ajatuksensuuntaajan kanssa siten, että sen tiedostaisin, on minulle edelleen täydellinen arvoitus. Kaikkein paras lähestymistie Universaalisen Isän puoleen on omalta kohdaltani sisäinen keskustelu Jeesuksen kanssa – Universaalisen Isän persoonallisuus käsitettynä Jeesuksen persoonallisuuden kautta.

Lupasin myös luentoni alussa kertoa, mikä *Urantia-kirjan* kohta tätä esitemää pohtiessani aiheutti sisäisesti käsittämäni laadullisen arvolaajentamisen; se oli tämä: *Simon Selootti kysyi: ”Mutta, Mestari, ovatko kaikki ihmiset Jumalan poikia?”* Ja Jeesus vastasi: *”Ovat, Simon, kaikki ihmiset ovat Jumalan poikia, ja tämä onkin se hyvä sanoma, jota tulette julistamaan.”* [1585:5]

Jumalan isyyden käsittäminen ihmisen sisäisten voimavarojen avulla

MATTI TERÄSRANTA

Tähän ensimmäiseen lauseeseen tekisin pienen muutoksen tai lisäyksen: ihmisen elinajan puitteissa olevien käyttämättömien mahdollisuuksien toteaminen.

Tarkoitukseni on selvittää sitä näkökulmaa, jonka koen omakseni, kun yritän profiloida Isän käsittämistä ja esille tuomista. Olisi ollut helppoa esittää jonkun toisen valmis näkökulma, mutta omanlaisen tai pikemminkin omalaatuisen käsityksen esittäminen tuntui kuitenkin kiinnostavammalta.

Kun Kaleniuksen Erja esitti minulle aiheita, otin sen vastaan sen takia, että olin sitä jo käsitellyt jonkin verran. Aihe tuntuu helpolta, mutta mitä siitä sitten pitäisi kertoa? Koska koko aihe perustuu mielestäni vain ja ainoastaan kokemukseen, niin olen joutunut miettimään asiaa aivan eri pohjalta kuin aluksi luulin.

Tätä samaa aiheita olin pohtinut jo viime syksystä lähtien, kun aloin kirjoitella eräälle **Internetin keskustelusivulle**. Syy, miksi aloin kirjoittaa sivulle, joka on lähinnä käsitykseni mukaan tarkoitettu vain Jeesuksen pelastuksen antamista näkökulmista keskusteluun, oli se, että halusin testata itseni, mitenkä oma käsityksimaailmani toimii sellaisessa seurassa, jossa on vain periaatteessa opillinen yksimielisyys.

Opillinen yksimielisyys on se tekijä, joka jakaa ihmisiä niin ra’asti, että ryhmittymisen onkin melkein sääntö, jonka etujen puolustaminen tulee esille viimeistään silloin kun tulee hetki, jolloin tulisi tuoda todellisia henkilökohtaisia näkemyksiä esille. Pelkäs-

tään sana ”oppi” on jo laaja. Kristinopin erilaiset muodot...

Kuukausien saatossa kuitenkin huomasin, että sivuilla onkin menossa varsin kaiken kattava keskustelu, joka versoi helluntailais-, adventisti-, vapaakirkkolais- ja Jehovan todistajan käsityksien pohjalta.

Mukana oli myös sellaisia, jotka vierailivat siellä, ja aina tulee joku, joka käy kirjoittamassa muutaman sivun ja sen jälkeen kaikkoo. Uskoisin, että uusista kirjoittajista monet juuri kaikkoo sivuilla olevan eräänlaisen juttamaisen oikeaoppisuuden tieltä. Välillä tuntuu, että olen niillä sivuilla itse juttaja tai niin kuin eräs kirjoittaja sanoi minusta, että ”aikamoinen jäärapää”. Tuosta jäärapäisyydestä sen verran, että kait sekin kulkee suvussa...

Kirjoittaminen sujui kaikin puolin hyvin aluksi, mutta sitten muut kirjoittajat äkkäsivät, etten ollutkaan perinteisen opin esille tuoja vaan pikemminkin hyvin outoja polkuja kulkeva henkilö.

Eräs kirjoittajista äkkäsi hyvin nopeasti, että olen aivan varmasti lukenut *Urantia-kirjaa*, johon oli pakko vastata että joo. Keskustelu *Urantia-kirjasta* pulpahti uudestaan esiin pari päivää sitten, ja itse en ollut se, joka otti asian esille. Kun sitten mainitsin, että *Urantia-kirja* on vain yksi lukemistani teoksista, ja sitten kun vastakeskustelijani sanoi, että ko. teos on sotkuista luettavaa, niin arvuuttelin, ettei hän ole lukenut kirjaa ollenkaan. Sanoin vielä, etten edes keskustele mistään teoksesta ennen kuin olen sen perin-

pohjaisesti tutkinut. Keskustelu ajautui onneksi ulos *Urantia-kirjasta*.

Kirjoittelusivuilla käydään keskustelua suurimaksi osaksi omalla nimellä, mutta on siellä niitäkin, jotka piiloutuvat nimimerkkinsä taakse. Jostain syystä omalla nimellä kirjoittamisessa on eräs hyvä puoli se, että voi aina tiukan hetken tullen sanoa toiselle: ”Et varmaan ole sanojesi takana, kun et esiinny nimelläsi.” Tämä on tietenkin huono toteamus, kun on kyseessä juuri toisten mielipiteiden arvostaminen ja huomioon ottaminen.

Omanarvontunto tulee hyvin esille siinä, onko varma omista lausunnoistaan ja myös siinä, että on valmis myöntämään virheensä. Uskoisin myös, että omanarvontunto on sama kuin se, että tietää olevansa uskon kautta Jumalan lapsi sanan varsinaisessa merkityksessä.

Aivan alusta pitäen otin lähtökohdaksi sen, että painottaisin Jumalan isyyttä ja sitä, että Jeesus niin mainiosti toi sitä esille. Koetin myös löytää yhteisiä suuntaviivoja, joilla saisin tuotua esille sellaisia suuntimia, joiden avulla päästäisiin yhdensuuntaiseen kurssiin sen suhteen, että Isä Jumala olisi päämäärä.

Toinen asia, mitä koetin parhaani mukaan yrittää kertoa, oli se, että se sama Jumala, joka Jeesuksenkin sitten lähetti, asuu meidän kaikkien sydämissä.

Edellisen esittäminen tuntui kyllä menevän perille, mutta jälkimmäinen tuntui olevan mahdotonta uskoa, ja olenkin käyttänyt suruttomasti eri Raamatun kohtia aina vain uudelleen painottaakseni juuri tätä asiaa eli Jumalaa ihmisessä.

Asia tuntuu olevan hyvin absurdi, kun kerran täällä meidän pikku planeetallamme on niin paljon huonoja asioita. Toinen este tälle tuntuu olevan se, ettei sitä sanota suoraan Raamatussa, vaikka omasta mielestäni Jeesus juuri korostaa tätäkin asiaa siinä, että olemme elävän Jumalan temppele.

Toisaalta Raamatussa on niin paljon kohtia, jotka tukevat sitä käsitystä, että Jumalan henki asuisi ihmisessä, mutta sana HENKI tuntuu olevan aina yhtä kuin PYHÄ HENKI, ja sen myötä huomaa helposti ihmisten käsittepuitteiston rajun eroavuuden.

Henkilöille, joille arvovaltainen oppijärjestelmä ei anna muita tulkintamahdollisuuksia kuin hyväksytyt ja yhdenlaisen tulkinnan, on varsin vaikeata mennä kertomaan sellaista, mikä perustuu uskoon sellaisena kuin se itse koetaan. Erikoisuus tulee esille siinä, että omakohtaista kokemusta ei pysty oikeastaan jakamaan, ellei kokemus ole identtinen, ja koska kahta samanlaista kokemusta ei ole, niin ei ole myöskään kahta samanlaista mielipidettä.

Koska on lähes mahdotonta löytää toinen samanlaisen kokemuksen omaava henkilö, niin olenkin sivuilla kirjoittaessani pyrkinyt löytämään yhteisiä tekijöitä, jotka juontuvat samaan kohteeseen, Isään, sillä pohjimmaisella tarkoituksella, että tämäkin yritys

toimii hitaalla periodilla, vaikka siihen menisi koko elinikä. Aika näyttää, miten olen onnistunut kylvämään siementä – lämpimään ja ravinnerikkaaseen maahan vai sitten kovalle kalliolle.

Jumalan ymmärtäminen Isäksi, hengelliseksi alkulähteeksi, on paradoksi, jonka toteaminen järjen avulla onkin mahdotonta.

Ennen kuin olin kiinnostunut uskonnollisesta ajattelusta, minulla oli jonkinlainen hämärä idea siitä, että olisi olemassa oleva yksi tekijä, jonka suhteen me kaikki ihmiset olisimme tasavertaisia, mutta se useinkin oli kovin harvinaista.

Eräs kiinnostava seikka on kuitenkin se, että kun joku puhui Jumalasta Isänä, niin se herätti minussa aina kiinnostuneita ajatuksia, ei pelkästään sen takia, että olisin kytkenyt Isä-ajatuksen omaan isääni vaan siksi, että opetettu Raamatun Jumala olikin ajateltavissa joksikin sellaiseksi, jonka näkeminen oli joka päivä mahdollista.

Ajatus siitä, että ensimmäinen olisi Isä, on erikoinen, jopa niin erikoinen, että se ajatuksenakin olisi mahdottomuus. Kuitenkin kokemustasolla oman isän ensimmäisyys on ainoa käsitys siihen asti, kunnes osataan kytkeä Jumala päällimmäiseksi. Se ei olekaan mitenkään mahdotonta, koska perheperustainen yksikkö on ensimmäisiä käytännön mahdollisuuksia kokea isyys täsmälleen sellaisena kuin se myöhemmin tulee esille, Isä Jumalan myötä.

Ensimmäinen askel siihen, että koetaan Jumala Isäksi, onkin oma isä, jonka vaikutuksen alaisena kasvava persoonallisuus tajuaa parhaimmalla mahdollisella kasvuvauhdilla suuruuden merkityksen.

Tie Jumalan isyyden käsittämiseen onkin loppujen lopuksi varsin vaikea polku kulkea, ja uskonkin, että se ei tule olemaan kaikille samanaikaisen periodin puitteissa mahdollista.

Vaikka eläminen tuntuu olevan joskus vaikeampaa kuin jonkin asian käsittäminen, niin se tie, miten ymmärrämme Jumalan Isäksi, kulkee juuri **elämisen kautta**.

Hengellinen ymmärrys on se termi, jolla myös mitataan Isän käsittämistä parhaimmalla mahdollisella vauhdilla. En usko, että joku voisi ymmärtää Isän olemista itsessään käymättä ensin läpi hengestä syntymistä. Tarkoiton hengestä syntymistä sellaisena, että koetaan yhteenkuuluvuus ymmärryskyvyn mukaisen maailmankaikkeuden hengellisen todellisuuden kanssa. Hengellinen ymmärrys onkin avainsana Isän käsittämiseen, ja siksi se onkin kytketty henkilökohtaisen ymmärryksen puitteisiin.

Noin viiden vuoden ajan minulla itsellenikin on ollut edes jonkinmoinen mahdollisuus tutkia tätä asiaa Isän isäksi tuntemisen pohjalta. Täytyy vain todeta että *Urantia-kirja* on ollut varsin vaikuttava teos, jota ei voi ohittaa, kun on kyse siitä tai niistä

väylistä, joilla on mahdollista päästä henkilökohtaisiin tuloksiin Isän tuntemisessa.

Urantia-kirja on pikemminkin niksikirja, eli miten päästään johonkin, kuin oppikirja siihen, että meidän tulisi tehdä niin kuin kirja sanoo. Se, että joku kirja sanoo niin tai näin, on eräs syy siihen, miksi syntyy jatkuvasti uusia oppeja. Meidänhän tulisi tietää juuri nämä vaarat siinä, että tekisimme kirjasta puhekoheen, joka nostetaan itse Jumalan yläpuolelle.

Omalta kohdaltani voin todeta, että ilman *Urantia-kirjan* vaikutusta minulla ei olisi ollut oikeastaan mitään mahdollisuutta tutkia tätä aihetta. Taas täytyy kuitenkin muistaa, ettei mikään kirja tai oppi tue sitä, että ilman kokemusta todellisesti löydettäisiin Isä. Toisaalta taas ei pitäisi hylätä niitä mahdollisuuksia, jotka ovat tekstimuodossa kirjassa sillä verukkeella, että teksti ei olekaan suoraan Jumalalta.

Jos miettii sitä, mikä saa ihmisen ensin tuntemaan oman isänsä erinomaisuuden, niin kyllä se ainakin minulla on ollut hänen rauhallsuutensa, joka on vieläkin samanlainen. Ehkä oma tulkintani rauhallsuudesta onkin pitkälti sitä, että oma isäni suuttui harvoin, jos ollenkaan, ja senkin takia rauhallsuus jäi mielikuvissa päällimmäiseksi.

Toinen huomionarvoinen asia oli johdonmukaisuus, joka kuvastui isästäni siinä, että hänen sanansa ja tekonsa kulkivat käsi kädessä. Jotenkin kävi niin, että aloin seurata nuorena myös muiden sukulaisten käytöstä näiden samojen argumenttien kohdalla. Ehkä jäljittely onkin yksi tekijä siinä ketjussa, jossa arvomaailman Jumala tulee tunnetuksi.

Mutta mikä tekee Jumalasta Isän?

Isän Jumalasta tekee se, että tunnemme hänet siksi, miksi haluamme tulla. Halu tulla joksikin on ihmiselle se tekijä, joka erottaa hänet muista luoduista ja antaa hänelle myös sellaisen aseman, jonka omaaminen on hänelle suureksi kunniaksi.

En tiedä itsekään onko meille tärkeitä se, tunnemmeko Jumalan Isäksi juuri persoonallisella sanamuodolla vai sillä tunteella, jolla haluaisimme tuntea hänet.

Jos ajatellaan niitä voimavaroja, joita ihmisellä on Jumalan isyyden käsittämiseen, niin niiden tunteminen ei ole niinkään tärkeää kuin niiden eläminen, ja siksi isyyden olemassaolo on ihmiselle jo elämisen kokemus, jos se artikloidaan toimiviksi osiksi. Uskoisin, ettei Jumalaa kiinnosta niinkään se, miten käytämme aikamme hänen pohtimiseensa, vaan elämisemme, ja sen takia meillä on ollut täydellisen elävä esimerkki, Jeesus.

Jumalan tunteminen Isäksi on tietysti tärkeitä, jos pyritään älyperäiseen tuntemiseen, mutta se ei ole välttämätöntä, ja uskoisin, että kaikilla maailman ihmisillä on täydellinen tilaisuus elämällä elää sitä,

että he ovat jonkin hyvin läheisen ja suuren voiman kanssa kosketuksissa, nimittäin Isän.

Koko tämä aihe on itsessään eräällä tavalla selvä, ainakin minulle, mutta sen kertominen todentuntuisesti onkin aika vaikeata ainakin sillä käsitepuutteella, joka minulla on käytettävissäni. Käsitepuutteita rajoittaa suuresti ihmisen omaama ymmärrskyky. Ymmärrskyvyn nopeus on taas kytketty eräänlaiseen hengelliseen hyvinvointiin, joka taasen johtuu siitä, että meille ei yksinkertaisesti anneta enempää ymmärrystä kuin pystymme sitä viisaasti käyttämään.

Käsitepuutteista lajikoi vielä suuresti meidän ihmisten jotakuinkin pitkäaikainen rodullinen erilaisuus, joka yllättävää kyllä on myös meidän sisäsuomalaisen keskuudessa huomioitava.

Hengellisen niin sanotun ”painostuksen” antiin eri ihmiset reagoivat niin eri lailla, että luulen myös, että enkelit sananmukaisesti raastavat hiuksiaan, kun näkevät, miten käytämme saamamme hengellisen annin.

Sitten on tietysti **Totuuden Henki**, jonka kaiken kattava ympäröivyyden tuo vielä oman antinsa meidän ihmisten erilaisuuden kategoriaan. Totuuden Hengen erikoisuus on siinä, että sen anti on samanlainen mutta siihen reagoivuus juuri meidän planeettamme ihmisten kohdalla aivan omaa luokkaansa.

Olen joskus miettinyt sitä, että Totuuden Henki eräällä tavalla riistää ihmisiä juuri Jumalan tuntemiselta ja varsinkin siltä, että Jumala tunnettaisiin Isäksi. Olettamukseni on tietenkin väärä, kun tiedämme varsin hyvin, että olemme vasta lähtökuopissa ja lähtölaukauksen ääni on tuskin vielä kiirinyt korviimme, ellemmme tee aavistuslähtöä...

Maailmankaikkeuden mittakaavassa me olemme vielä se sinapinsiemen, joka on vasta ehkä putoamassa kylväjän käsistä, mutta suunta hyvään maahan on ainakin selvä, ellei tuuli vie kalliolle...

Käsitepuutteiston ehkä suurin mahdollinen tekijä olisi se, että olisi vain yksi Isä Jumala, jonka palvominen olisi ihmisen suurin tavoite, mutta kuten näemme täällä pienellä pallollamme, se on aivan kaikkea muuta kuin sitä, että korottaisimme KASVAN JUMALAKÄSITYKSEN ja sen myötä elämisen kaikkein korkeimmaksi päämääräksemme.

Ironisen tuntuista tässä on se, että tämä kaikki näennäinen hajaannus on juuri se suuri viisauden ilmentymä, josta poikii koko ajan pelkkää hyvää. On hassua ajatella, että se mitenkä juuri käsittämme ajatuksin eri lailla Jumalan ja jonka haluamme olevan juuri sen suuren jumalallisen tarkoituksen mukaista, niin silti täällä oleva epäsäännöllisyys onkin meidän eteenpäinmenomme kannalta kaikkein antoisinta.

Ajatuksensuuntaaja, tai sellaisena kuin se on monilla ihmisillä lähinnä säilyttäjänä, on tietysti vielä

huomioitava, mutta jos kuvataan Ajatuksensuuntaajaa kirsikkana kakun päällä, niin kielikuvani on ehkä toimivin sen suhteen, että kaikki alustavat tekijät oikein toimivina antavat Ajatuksensuuntaajalle parhaimman mahdollisen perustuksen.

Itse en koe Ajatuksensuuntaajaa niin merkittävänä tekijänä Jumalan isyyden käsittämisen suhteen kuin sitä, että elämme päivämme täällä maan päällä iloiten joka päivästä, vaikka päivät ovat joskus sellaisia, että tekisi mieli lopettaa päivä heti alkuunsa edes heräämättä siihen. Onneksi ajatukset luovuttamisesta ovat vain ideaalisia eivätkä todellisuussidonnaisia.

Tietysti Jumalan isyyden käsittämisen apuna on vielä monen monta auttavaa ja koordinoituvaa tekijää, niin että niiden esittäminen on ainakin *Urantia-kirjan* lukijoille selvää.

Ihmisen suurin voimavara on elämä itse, ja ihminen itse kuitenkin päättää siitä. Ihmisen elämä on yhtä rikas aina niin kuin ihminen sen pystyy elämään.

Tavallinen ihminen sellaisena kuin itse tavallisen ymmärrän ja niin kuitenkin, etten sorru yleistyksiin, on aina jokaisena hetkenä valintojensa rakennus, ja niin sanotun tavallisen ihmisen toiveet ja ylevämmät tavoitteet eivät ole suinkaan mitenkään tavanomaisia vaan jokaiseen hetkeen sopeutettuja, tarkoituksellisia ja päteviä.

Esimerkkinä eräästä ihmisen voimavarasta Jumalan käsittämässä Isäksi on **havainnoiva ja samalla erittelevä mieli**. Mieli itsessään on sama, kun se annetaan, mutta sen muuttuvuus ihmisen kohdetta palvelevaksi mukautuu lähestulkoon jokaisena hetkenä.

Havainnoinnin ja siihen liittyvän referointikyvyn tuloksellisuus näkyy suoraan ymmärryskyvyn laajenemisena, jonka tulisi olla sopusoinnussa ihmisen ymmärtämisen oman aseman kanssa. Helposti ihminen unohtaa, kuka hän on ja kenestä hän on, tai yhtä vaivattomasti hän luulee olevansa ja korottaa itsensä oman ymmärryskykynsä ulottumattomiin.

Mieli onkin varsin erikoinen väline, jolla on mahdollisuus muokata todellisuus ihmisen haluamalla tavalla sellaiseksi, että reaalisuuden objektivinen näkymä muutetaan subjektiivisuuden kehitemään Isään samastumattomuuden mukaiseksi unelmaksi.

Epäreaalinen unelma sellaisena kuin ihminen haluaisi asioiden olevan, vastakohtana se, että nähtäisiin Isä Jumalaan sidoksissa oleva todellisuus, on mielestäni opillisuuden antama lähtökohta, jonka ihminen valitsee tienä sen takia, että hän haluaa uskoa siihen.

Hyvänä esimerkkinä halusta uskoa oli tässä muutama kuukausi sitten seurakuntamme järjestämässä miestenpiirissä eräs osallistuja, joka sanoi, että hän ainakin halusi uskoa, että se mitä Raamatussa sanotaan on

totta. Tulin siinä ajatelleeksi, että hän varmaan koki itsensä huonoksi uskovaiseksi, jos ei pystyisi uskomaan esitettyä sellaisena kuin se on Raamatussa kerrottu.

Edellisen pohjalta tuli ajatus siitä, että ihmiseen on rakennettu todellakin hieno hengellisen eteenpäinmenon varmistamisen mekanismi, joka saa ihmisen ajattelemaan halusta uskoa. Mehän tiedämme nämä mekanismit ainakin niine mahdollisuuksineen, jotka on meille kerrottu, mutta vasta muiden kanssaihmissen kanssa eläminen antaa mahdollisuuden nähdä näiden mekanismien muuttuva käyttäytyminen ja rikkaus.

Käytännössä Jumalan ajatteleminen Isäksi jää kuitenkin jokapäiväisen aherruksen jalkoihin varsinkin näin kesäaikaan, ja sitten kun siitä todella haluaisi keskustella, törmääkin käsittepuutteiston erilaisuuteen.

Monissa keskusteluissa kuitenkin kärsivällisyydellä voitetaan paljon, ja se, että todella jaksaa kuunnella vastapuolta ja syventyä hänen esittämiinsä ajatuksiin ja vasta hänen lopetettuaan antaa harkiten ja viisaudella esiin tuodun vastauksen, on hyvä alku sille, että Jeesuksen esimerkki keskusteluissa tulisi meidänkin kohdallamme todelliseksi. Jeesuksen keskustelut *Urantia-kirjassa* ovat niin hienoa luettavaa, että olisi ihmeellistä, elleimme huomaisi käyttäjä samoja menetelmiä myös itse.

Lopuksi voidaan tehdä jonkinmoinen **lyhennelmä** siitä, mitä voimavaroja ihmisellä on käytössä Jumalan isyyden käsittämässä.

Jos en ihan ”Top Teniä” tee, niin ainakin omasta mielestäni tärkeysjärjestys olisi seuraava:

- Elämä itse – että koemme elävämme jonkin korkeamman persoonallisuuden huomassa.
- Jeesuksen elämä ainakin sellaisessa muodossa, josta on kerrottu *Urantia-kirjan* sivuilla.
- Viisauden pitäminen korkeassa kurssissa, niin että sitä myös vaalitaan joka hetki.
- Tietoisuus siitä, että olemme saaneet paljon ja että meidän tulisi myös antaa yhtä lailla.
- Elämänilon ylläpito, niin ettei epätoivo pääse kasvamaan haittaavaksi tekijäksi.
- Ja lopuksi se, että rakastaa Jumalaa yli kaiken ja ainakin pyrkii olemaan joka päivä parempi kuin eilen.

Tämä lista ei varmasti ole se, jonka olisin tehnyt muutama vuosi sitten, ja huomenna se taas voi olla jo hyvinkin erilainen. Olisin voinut helposti lainata kirjasta paljonkin hienoja kohtia, mutta pyrin tietoisesti tuomaan esille niin käytännönläheisen näkökulman kuin pystyin, omanlaiseni.

KRISTINA SIIKALA

Upstate New York Matkailua IUA-konferenssin edellä

Olimme matkalla New Yorkin IUA-konferenssiin 3.–7.8.2000. Pieni loma ennen konferenssia tekisi terää. Seurueemme, johon kirjoittajan lisäksi kuuluivat Kalevi ja Marja-Leena Eklöf, Helena Juola, Seppo Kanerva ja Seppo Niskanen, oli jo etukäteen suunnitellut vapaamuotoista kiertoajelua ja tutustumista Niagaran putouksiin. Tässä lyhyt subjektiivinen kuvaus tuosta kiehtovasta matkasta.

Koneemme laskeutui Newarkin kentälle torstaina 27.7. klo 13.10. Kalevin matkalaukku saapui puolitoista tuntia myöhemmin omaa reittiään. Saman tien haimme Avisilta varaamamme tila-auton, johon me kuusi matkatavaroinemme juuri sopivasti mahduimme. Tarkoituksena oli ajella kohti Buffaloa ja Niagara Fallsia ilman sen kummempia ennakkosuunnitelmia. Päivämatkoiksi sovittiin se mikä kulloinkin tuntuisi hyvältä. Majoittumisen suhteen oltiin yhtä joustavia: päätettiin yöpyä ilman ennakkovarauksia ja hakuammunnalla.

Kalevi asettui ohjaimiin, Seppo K. kartanlukijan paikalle, keula käännettiin Hudson-joen länsipuolitse kohti Albanya, ja niin alkoi taival. Viisikaistaisella moottoritillä Kalevi vaikutti olevan kuin kotonaan. Jopa sorsapoikueen väistäminen näinkin yllättävissä olosuhteissa sujui leikiten, joskin se takana tuleville hiukan tiukkoja liikkeitä aiheuttikin. Kohtuullisen ajon jälkeen päätimme yöpyä Newburghin Super 8-motellissa. Täällä törmäsimme ensimmäisen kerran autojen valtakunnan erikoiseen ilmiöön: lähtiessämme kävelyllä totesimme, ettei alueella ollut lainkaan jalkakäytäviä. Ajouradan reunassa kävellessämme meille soitettiin railakkaasti äänimerkkiä, ja niinpä jouduimme turvautumaan nurmikoihin ja takapihoihin.

Seuraavana aamuna nautimme bagels-aamiaisen (suuri sämpylä mitä erilaisimmilla täytteillä ja lisukkeilla) Kingstonissa ja jatkoimme virkeinä matkaa. Hudson-joen laakso oikealla puolella, vasemmalla korkeita lehtipuiden peittämiä rinteitä, kerrassaan upeita maisemia, jotka saivat ainakin minut ajattelemaan, miten ihana maa punaisella ihmisellä oli aikoinaan ollut yksin hallussaan. Elokuvista ja lännenkirjallisuudesta syntynyt mielikuva intiaaneista vain ”villin lännen” asukkaina on tietysti virheellinen. Alun perin rajaseutu ja intiaanimaat alkoivat itärannikon rantaviivasta. Alueet, joilla viikon aikana mat-

kasimme, ovat alun perin kuuluneet senecoille, huroneille ja monille muille heimoille.

Syracusassa Seppo N. suoritti mielenkiintoisia ostoksia New Yorkin konferenssin näytelmää varten. Varustusta täydentävät yksityiskohdat löytyivät Katolisesta Kaupasta. (Näytelmän suomenkielinen ensi-ilta on ensi vuoden kesäpäivillä. Varaathan paikkasi ajoissa!)

Matkan edetessä ja päivän kuluessa maisemat muuttuivat alavammiksi. Tien vierillä oli näkyvissä maissipeltoja ja soita. Perjantai-illan yöpuu löydettiin Holiday Innistä Seneca Fallsin tuntumasta. Superkasin jälkeen Holiday Inn tuntui varsin yllelliseltä. Huoneen hinta oli tosin myös lähes kaksinkertainen.

Lauantaina 29.7. oltiin varhain liikkeellä. Pysähtelimme vain taukopaikoilla ehtiäksemme ajoissa Niagaran putouksille. Mitä lähemmäs Niagaraa saavuimme, sitä enemmän alkoi tien vierestä löytyä matkamuiستomyymälöitä ja infopisteitä. Reippaassa 33 asteen helteessä siirryimme Niagara Fallsissa Kanadan puolelle eli putousten sille puolen, jolta postikorttikuvat yleensä otetaan. Itse asiassa tuntui aivan kuin olisi astunut postikortin sisään.

Niagaran putoukset ovat vaikuttava kokemus, vaikka niistä ei tynnyrissä laskisikaan. Ilma on täynnä veden jylinää ja vesihöyryä. Mahtavat vesimassat syöksyvät Erie-järvestä 60 metriä alemmalla tasolla olevaan Ontario-järveen. USA:n putous on 328 metriä leveä, ja Kanadan puoleisella Hevosenkäputouksella leveyttä on peräti 640 metriä. Jälkimmäisen vierellä on vielä pienempi, Morsiushuntuna tunnettu putous. Näkymät ovat sellaiset, että on helppo ymmärtää, miksi noin 10 miljoonaa turistia vuosittain käy niitä ihmettelemässä. USA:n puolella kiersimme vielä kartanlukijan onnekkain erehdyksen ansiosta Vuohisaaren putousten välissä ja näimme näin Niagaran myös yläjuoksun puolelta.

Niagara Fallsilta käännyimme etelään ja ajoimme talviurheilalueena tunnetun Holiday Valleyn kautta idylliseen Ellicotvilleen etsimään seuraavaa yöpymis-

paikkaa. Turistialueella lauantai-iltana se ei ollutkaan aivan helppo tehtävä; lopulta jouduimme majoittumaan parakkimaiseen motelliin Ellicotvillen ulkopuolelle. Henkilökohtaisesti sain tuta amerikkalaisten motellien tason vaihtelevuuden juuri täällä, sillä rankkasateen vuoksi Helenan ja minun huoneeni lattia oli litimärkä. Helenan ollessa poissa (onneksi!) huomattavan ruma parisenttinen ja kuusijalkainen musta ötökkä risteili kokolattiamaton muodostamassa suomalaisemassa.

Sunnuntaina nautimme aamiaisen Salamancassa, joka on irokeeseihin kuuluvien seneca-intiaanien reservaatin keskus. Tässä kaupungissa asui 1860-luvulle asti pelkästään intiaaneja, mutta nyt he muodostavat enää pienen vähemmistön kaupungin asukkaiden joukossa.

Matka jatkui miellyttävissä merkeissä. Viehättävät pikkukaupungit olivat romanttisen maalauksellisia ja hyvin alkuperäisessä asussaan. Ehkä viehättävin kaikista oli 1806 perustettu Angelica, tuhannen asukkaan kaupunki: puiden reunustamia katuja, sieviä 1800-luvun taloja, maalaiskauppoja ja maalaisrauhaa. Corningissa poikkesimme lasimuseossa ja asetuimme levolle Elmirassa, joka tunnetaan Mark Twainin kaupunkina.

Maanantaina jatkoimme Albanyn kautta takaisin kohti New Yorkia. Reitti vei meidät Appalakkien korkeille ylängöille ihailemaan upeita, lähes asumattomia maisemia. Ylitimme Hudson-joen komeata siltaa pitkin ja siirryimme Taconic State Parkwaylle ja sitä myöten Yorkshire-motelliin. Motellin huoneet avautuivat takapihan puolella taloa ympäröivälle parvekkeelle, jolla istuskelimme uima-altaassa virkistytymisen jälkeen. Korvissamme sirkkujen intensiivinen sirinä ja silmissämme tulikärpästen tanssi tummenevassa illassa totesimme, että matkamme tämä vaihe olisi pian ohi, kiihkeärytminen New York City oli enää vain päivämatkan päässä.

Aamulla jatkoimme Taconic State Parkwayta etelään ja ylitimme joen Newburghin kohdalla. Vielä viimeiset ostokset ja herkullinen lounas. Kuski ja kartanlukija terästäytyivät, takapenkki hiljeni, moottoritie leveni, risteyksien suma kasvoi. Mutta hienosti löytyi Staten Island ja Wagner College. Purimme matkatavarat autosta, ja Kalevi ja Seppo K. kävivät palauttamassa sen Newarkiin. Mittariin oli kertynyt toistatuhatta mailia.

Hyvässä seurassa oli turvallista ja miellyttävää siirtyä maisemasta toiseen. Upea maa, hersyvä huumori ja hieno toverihenki tekivät matkasta unohtumattoman.

Kuvia matkalta ja matkaseurueesta

Talvipäivien 1997 esitelmän tiivistelmä

Isän tahto

MATTI TOSSAVAINEN

Jeesus kirjaimellisesti alisti oman tahtonsa Isän tahdon alaisuuteen, toteutti kaikessa ei omaansa, vaan hänen, meidän Luojamme, tahtoa. Jeesus, meidän kannaltamme kuin itse Jumala, asetti oman voimallisen tahtonsa taivaan Isän tahdon alaisuuteen – ehdoitta.

Tämä lähtökohta on kiehtova myös meidän ihmisten kannalta, eli miten asettaa oma tahtomme Isän tahdon mukaiseksi, miten käytännössä toteuttaa Isän tahtoa ja miten saada selville, mikä kulloinkin on Isän tahto. Ongelman suuruutta lisää vielä se, että Jeesus ei opetuksissaan koskaan puuttunut henkisten asioiden ulkopuolella olevien sosiaalisten tai taloudellisten ongelmien ratkaisemiseen, vaan jätti nämä ongelmat aina opetuslapsilleen. Kaikesta tästä huolimatta meillä on kuitenkin käytettävissä ”taivaalliset välineet” Isän tahdon tunnistamiseen.

Tutkittaessa ja arvioitaessa Jumalan itsensä suuruutta ihmisen käsityskyvyn mukaisesti tullaan suunnattoman mysteerin eteen. Miten on ymmärrettävissä koskaan alkamaton, aina ollut, absoluuttinen, kaikissa toimissaan täydellinen olento, joka tietää alusta lopun, jolle mikään ei tule yllätyksenä, jonka päätökset ovat täydelliset ja joka noudattaa tekemiään päätöksiä järkähtämättä. Hän on kaikki ja kaikki on hänessä ja hänestä. Miten silloin hänestä kaukana oleva vaatimaton tahdollinen olento, ihminen, voi ylipäätään lähestyä Jumalaa, ymmärtää häntä ja varsinkaan mieltää hänen päätöksensä täydellisyyttä, sovellettavuutta, oikeamielisyyttä?

Kun ihmisen sosiaalinen puoli otetaan kuvaan mukaan, tullaan vielä hämmentävämpien kysymysten ääreen. Toimittaessa ryhmänä, joukkona tai peräti kansakuntana joudutaan arvioimaan, mikä on oikein ja mikä on väärin. Tuomio on aina kollektiivinen päätös, mutta kollektiivisten tuomioiden kautta emme voi olla vakuuttuneita Isän tahdon toteutumisesta.

Isän tahto toteutuu täysimääräisenä Paratiisissa, joka on kaikkien universumien täydellinen malli. Isän tahto on ensimmäisenä alkusyynä ilmennyt ja on iäti pysyvää, täydellistä, ehdotonta ja yksinään kaiken kattavaa. Pohdittaessa, mitä lisää Isän tahdon täydellisyyteen tulisi, jos olisi olemassa toinen täydellinen ja kaikin puolin jumalallisin attribuutein varustettu rinnakkainen olento, tullaan mielenkiintoiseen päätelmään: tämä toinen täydellinen rinnakkaisolento ei antaisi mitään uutta niihin päätöksiin, joita Alkuperäinen Ensisyys on tehnyt, ei syntyisi mitään uutta lisää, joka kasvattaisi hänen ääretöntä kapasiteettiaan ymmärtää, tahtoa, luoda ja rakastaa.

Isän tahdon täysimääräisyys on kaiken kattavaa, oikeamielistä, persoonallista, alusta lopun tietävää, eikä tahtoon yksikään luotu voi tuoda mitään, mitä Isä ei tietäisi.

Täydellisyyttä voi tarkastella myös alhaalta ylöspäin, ihmisestä jumaluuteen suunnaten. Epätäydellisyys ja osittaisuus on meidän kohtalomme ihmisinä, vaikkakin noustessamme Isän luo vähitellen saavutamme täydellisyyden niissä attribuuteissa, jotka ovat Isän tahdosta meidän hallittavaksemme annettuja. Voisiko epätäydellinen edes esiintyä Täydellisen edessä? Luonnollista on uskoa, että kerran Hänen edessään seistessämme olemme käyneet läpi niin pitkällisen ja laaja-alaisen koulutuksen, että ominaisuutemme kelpaavat jopa Täydelliselle.

Koska emme voi persoonina koskaan ylittää sitä, mikä on täydellistä ja absoluuttista, lopullista, kehityksemme täydellisyyteen ei suinkaan tuo Isälle mitään uutta sellaisenaan, mutta suurin ja ainoa Isälle annettavista lahjoista onkin juuri tuo antaumuksellisuus Isän tahtoa kohtaan: ”Minun tahtoni on, Isä, että Sinun tahtosi toteutuu myös minun persoonallisuuteni kautta.” Vihkiytyminen tämän tahdonilmaisun toteuttamiseen on liittoutuminen Isän kanssa hänen tahtonsa mukaisesti. Kyse ei ole kielteisestä oman tahdon alistamisesta Isän tahdon alaiseksi, vaan myönteisestä, vapaa-

ehtoisestä pyrkimisestä ja omaehtoisesta tavoiteasetannasta yhden ainoan täydellisen tahdon – Isän tahdon – toteuttamiseen.

Tahtotoiminnan ominaisuuksien osalta emme voi olla Isän kanssa kilpailevia. Voimme olla hänen tahtoaan etsiviä, sen löytäviä, sen tunnustavia, siihen liittoutuvia, vähitellen tahtoa toteuttavia, lopulta täydellisesti tahtovia hänen itsensä lailla.

Isän tahdon etsintä ihmisen mielessä alkaa moraalisten päätösten myötä aivan samoin kuin Ajatuksensuuntaajan tulo ihmisen kumppaniksi ajoittuu samaisiin päätöksiin. Isän tahto on, että hän lähettää ohjaajaksemme olennon, identiteetin, ominaisuuksiltaan täydellisen, hänestä itsestään itse erottamansa fragmentin. Isän tahto on myös, että hän pitää Ajatuksensuuntaajan avulla intiimiä persoonallista yhteyttä yksittäisiin luotuihinsa.

Me toimimme persoonallisina olentoina mielen virtapiirien puitteissa. Ajatuksensuuntaaja toimii esipersonallisena olentona persoonallisen ihmisen kohtaloon liittyttyään alussa epäsuorasti ja kehitytyämme suoraan meidän mieleemme vaikuttaen.

Yhteistyön asetelma on mitä vaikuttavin ja kiehtovin: onhan identiteetti Isän tahdosta ja hänen tahtoaan täydellisesti noudattaen ja täydellisesti Isän kanssa kommunikoiden asettunut luoduista vaatimattomimman, eläinkunnasta polveutuvan, persoonallisista mielistä mitättömimmän yhteyteen. Kun Isä on katsonut arvolliseksi antaa itsestään osasen samoilla attribuuteilla varustettuna kuin hän itse meidän tahtomme alaisuuteen, olemme silloin valtaisan lahjan vastaanottajia. Kun ikuinen identiteetti on annettu meille, silloin voimme luottaa siihen, että yhteistyömme tuon identiteetin kanssa voi johtaa mahdottomalta tuntuvaan tulokseen, kuten Isän luokse pääsemiseen.

On mielenkiintoinen kysymys, miksi Isä on lähtenyt tällaiseen ainutlaatuiseseen prosessiin, jossa eläinkunnasta nouseva persoonallista tahtoa käyttävä hetken aineellisuudessa elävä mieli varustetaan tukijalla, joka omaa täydellisyyden itsessään, ikuisen menneisyyden ja ikuisen tulevaisuuden. Tulee väkisinkin esiin se, että persoonallisuus tahtovana ominaisuutena omaa sellaista universumi- ja todellisuusarvoa, joka ylittää kaikki persoonattomat, myös tahtoa käyttävät, entiteetit ja itse asiassa ohjaa niiden toimintoja. Ajatuksensuuntaaja on itseisarvo ja täydellisyys sellaisenaan, mutta kun se yhdistetään persoonallisen mielen kanssa, tullaan ainutlaatuisen synteesiin, jossa persoonallinen tahto ja ikuisuusidentiteetti luovat uuden olennon. Ja tämä olento elää persoonallista elämää, toteuttaa Isän persoonallista tahtoa ja täyttää aikanaan kaikki

ne attribuutit, jotka Ajatuksensuuntaajalla oli matkaan lähtiessään.

Tuloksena on siis kahta ääripäätä edustavan mielen fuusio, toiminnallinen ja muodollinen yhdistyminen, joka antaa persoonallisuudelle ikuisuus-täydellisyys-ominaisuudet ja persoonattomalle (oikeammin esipersonalliselle) Ajatuksensuuntaajalle mahdollisuuden tuoda Isän tahto julki persoonallisesti, yksilöllisesti, persoonallisen tahtotoiminnan kautta.

Isän tahto on itseoikeutetusti ja myötäsyttyisesti osa Ajatuksensuuntaajaa. Sitä se ei kuitenkaan ole ihmisen persoonallisen tahtotoiminnan puitteissa. Miksi siis Isä välttämättä haluaa yhdistää nämä kaksi ääripäätä, joissa myötäsyttyinen täydellisyys ja myötäsyttyinen epätäydellisyys elävät synteesissä fyysisen maailman puitteissa? Tähän lienee olemassa vain yksi hyvä vastaus: kokemuksen hankkiminen. Jumalalla on ollut ja on edelleenkin mahdollisuus luoda täydellisiä olentoja, ja niin hän on myös tehnyt ja tekee jatkossakin. Näiltä olennoilta puuttuu kuitenkin yksi asia, jota edes täydellinen Luoja ei voi täydellisyydellään kompensoida: pitkälinen epätäydellisyydestä täydellisyyteen, kasvuun perustuva, kokemus. Toki täydelliset olennotkin kykenevät hankkimaan kokemusta luomistapahtuman jälkeen, mutta heille oikean ja väärän, hyvän ja pahan erottaminen on itsestään selvää. Sitä se ei alkioasteelta aloittavalle fyysisen maailman persoonallisuudelle missään muodossa suinkaan ole. Fyysisen maailman persoonallisuus joutuu tekemään tietoisia valintoja, koko ajan valintoja. Vaikka väitettäisiin, että valinnat eivät olisi tietoisia juuri toteutuman hetkellä, joskus ne kuitenkin ovat. Viime kädessä tehdään valintoja oikean ja väärän, hyvän ja pahan, kauniin ja ruman, kelvollisen ja kelvottoman, oleellisen ja epäoleellisen kesken. Toistettaessa päätöksiä valinnoista tulee lujia, ennustettavia ja pysyviä, ja lopulta ”unohdetaan”, että kyse edes on päätöksistä, koska valinta on itsestään selvä. Valinnoista tulee alku Isän tahdon noudattamiselle.

Mielenkiintoista on kasvu valintojen ja päätösten avulla. Erityisen mielenkiintoiseksi asian tekee juuri se, että päätökset joko lähentävät tai loitontavat Isän tahdosta. Kun taustalla toimii täydellinen ohjaaja, esipersonallinen Ajatuksensuuntaaja, muovaten persoonallisen tahto-olennon valintaperusteita, mutta antaen täyden päätäntävällän persoonallisuudelle, tulokseksi syntyy suunnaton määrä käytännön kokemusta – molemmille. Isän tahto alkaa välittyä Ajatuksensuuntaajasta sellaisena kuin esipersonallinen täydellisyys sitä edellyttää, mutta

Isän tahto aktualisoituukin persoonallisen olennon päätösten kautta persoonallisina tahtoilmauksina.

Kuvaannollisesti asiaa voisi yrittää värittää olettamalla, että Ajatuksensuuntaaja hahmottomana pistemäisenä entiteettinä säteilee ympärilleen pallomaiseen tilaan puhtainta ja alkuperäisintä valkoista henkihohdetta. ”Hän” on ikään kuin ”reikä” nelilotteisessa aika-avaruudessa, josta näkee suoraan Isän luo: Isän luota tuleva valo siilautuu meidän luoksemme. Mutta samalla tavalla tekevät kaikki Ajatuksensuuntaajat, sillä ovathan ne identtisiä olentoja ja eroavat vain kokemuksen ja koulutuksen perusteella toisistaan. Ihmisellä voi kuvitella olevan persoonallisesti värittyneen sielumuodon, jonka värit ja muoto heijastavat tuon persoonallisuuden alkuperäisiä persoonaominaisuuksia henkisen kehittyneisyyden mukaisesti. Mitä enemmän persoona on valintojensa ja päätöstensä kautta samaistanut itsensä Isän tahtoon, sitä paremmin alkuperäinen mutta uniikki persoonallisuus tulee kauniiden leiskuvien valoväriensä kautta ulos pallomaiseen tilaan.

Hämmästyttävimmän mielikuvan voi muodostaa yhdistämällä nämä kaksi olentoa, mitä ihmisen ja Ajatuksensuuntaajan fuusio käytännössä merkitsee. Tällöin Isän tahtoa täydellisesti ja alkuperäisesti henkiohteen avulla heijastava olento yhdis-

tyneenä täydellistyvästi Isän tahtoa toteuttavan persoonallisuuden sielumuodon kanssa antaa tulokseksi uuden entiteetin, jossa molempien värit (=ominaisuudet) ovat erottamattomasti integroituneita toisiinsa. Tuloksena on persoonallinen, tahdova identiteetti ja kokemuksellinen yhtenäisyys, joka Isää kohti noustessaan kartuttaa jumaluutta ja kerran lähtiessään Isän luota täydellistyneenä jakaa jumaluutta.

Loppujen lopuksi, suurin todiste Jumalan hyvydestä ja suurin syy rakastaa häntä on Isän antama, sisimmäsänne oleva lahja, Ajatuksensuuntaaja, joka kärsivällisesti odottaa hetkeä, jolloin teistä molemmista tehdään ikuisiksi ajoiksi yksi. Vaikkeet voi etsimällä löytää Jumalaa, niin jos suostut sisimmäsäsi olevan bengen johdatukseen, saat erehtymätöntä opastusta, askel askeleelta, elämä elämältä, universumista toiseen, aikakaudesta aikakauteen, kunnes lopulta seisot Universaalisen Isän paratiisillisen persoonallisuuden edessä. [39:4]

Ajatuksensuuntaaja on ehdoton tae Isän tahdon toteutumisesta meidän kauttamme. Ja vaikka matkamme tahdon täydellistymiseen kestää ”lähes ikuisuuden”, kokemuksen karttuminen on arvo sinänsä – jopa Luojallemmekin.

Kesän jäädessä taakse ja syksyn saapuessa vanhat kouluajat palaavat väistämättä mieleen ja opiskelun tarve voimistuu. Nyt on jälleen mahdollisuus kohdistaa se *Urantia-kirjaan* Internetin välityksellä, sillä ”**Internetin Urantia-kirja-koulu**” aloittaa syyslukukauden maanantaina 4.9.00 paneutumalla Esipuheen tutkimiseen kahdeksaksi viikoksi. Toinen kurssi alkaa vuorostaan 30.10.00 aiheena Korkein Olento. Tämän lehden ilmestymisen aikoihin ensimmäinen kurssi on jo alkanut, mutta silti voi tiedustella, löytyykö tilaa uudelle opiskelijalle, jos aihe kiinnostaa. Tarkemmat ohjeet opiskelun tekniikasta ovat luettavissa Heijasteesta 1/2000 sivulta 22.

VAPAAEHTOISIA TARVITTAISIIN

Messuille

Hengen ja Tiedon Messut ovat jälleen lokakuussa ja Minä Olen -messut helmikuussa. Tarvittaisiin messuemäntiä ja -isäntiä Urantia Foundationin ja Suomen Urantia-seuran yhteiselle osastolle vastaamaan ihmisten *Urantia-kirjaa* ja kirjan ympärillä olevaa toimintaa koskeviin kysymyksiin. Myös ensikertalaiset ovat tervetulleita, sillä paikalla on aina kaksi kirjan lukijaa, joista toinen on kokenut messuemäntä tai -isäntä.

Näytelmään

Näyttelijöitä tarvittaisiin ensi kesäpäivillä esitettävään näytelmään; aikaisempaa kokemusta ei tarvita. Näytelmä on Urantia-aiheinen, ja sen ensi-ilta oli elokuussa 2000 IUA-konferenssissa New Yorkissa, jossa se saavutti suuren suosion.

Yhteydenotot

Ota yhteyttä seuran sihteeriin Seppo Niskaseen, puhelin (09) 496 561 tai sähköposti seppo.niskanen@kolumbus.fi, mikäli haluat tuoda oman panoksesi toimintaan joko messuemäntänä tai -isäntänä ja/tai olet valmis aloittamaan urasi näyttelijänä vaihteluntuojajoukoissa.

Suomen Urantia-seuran hallitus ja komiteat

<p>HALLITUS</p> <p>Kalevi Eklöf, puheenjohtaja Sivurinne 1 A 01800 KLAUKKALA Puh. (09) 879 9474; 0400 451 471 Faksi (09) 879 7467 kalevi.eklof@pp.inet.fi</p> <p>Rauni Kerkelä, varapuheenjohtaja Tikanperä 11 G 96910 ROVANIEMI Puh. (016) 356 0557 rauni.kerkela@pp.inet.fi</p> <p>Seppo Niskanen, sihteeri Runeberginkatu 54a A 5 00260 HELSINKI Puh. (09) 496 561; 040 526 8283 Faksi (09) 496 225 seppo.niskanen@kolumbus.fi</p>	<p>Jäsenkomitea</p> <p>Reijo Hamari 0400 586 550</p> <p>Hanna Holopainen (014) 771 929</p> <p>Ritva Niemeläinen (05) 451 3216</p> <p>Aili Nurmi (019) 688 0048</p> <p>Tapio Pulli (02) 454 4927</p>	<p>Julkaisukomitea</p> <p>Maija Heikkilä (09) 323 4147</p> <p>Seppo Kanerva (09) 496 561</p> <p>Leena Kari (09) 445 883</p> <p>Kalevi Kerkilä (03) 367 7038</p> <p>Pertti Leinonen (09) 852 1992</p>
<p>Kristina Siikala, rahastonhoitaja Vesijärvenkatu 49 A 4 15140 LAHTI Puh. (03) 735 1751; 040 742 6288 kristina.siikala@pp.inet.fi</p> <p>Tuula Parviainen, jäsenkomitean pj. Haapainojantie 33 16900 LAMMI Puh. (03) 674 3226</p> <p>Tapio Talvitie, julkaisukomitean pj. Kuurinkuja 3 02750 ESPOO Puh. (09) 505 4845 tapio.talvitie@kolumbus.fi</p> <p>Raimo Ala-Hynnä, koulutuskomitean pj. Vanhatie 29 40530 JYVÄSKYLÄ Puh. (014) 372 2602 gadonia@kolumbus.fi</p> <p>Matti Tossavainen, konferenssikomitean pj. Heidehofinpolku 5A 01300 VANTAA Puh. (09) 873 2255 tossmati@hotmail.com</p>	<p>Koulutuskomitea</p> <p>Pentti Lehtelä (09) 805 5209</p> <p>Pekka Nurmela 0400 803 478</p> <p>Kari Saloheimo (017) 265 0245</p> <p>Martti Vanninen (09) 809 2160</p> <p>Anna-Leena Yrjölä (05) 260 6933</p>	<p>Konferenssikomitea</p> <p>Jyri Härkönen (050) 595 4567</p> <p>Erja Kalenius (03) 378 9299</p> <p>Yrjö Kuikko (05) 414 1542</p> <p>Jorma Salojärvi (09) 888 4954</p> <p>Eija Seppänen-Bolotinski (09) 874 2194</p>

Esitelmätilaisuudet Helsingissä

Seura järjestää syyskaudella 2000 neljä esitelmätilaisuutta. Tilaisuudet pidetään lauantaisin kello **16.15** Koskelan nuorisotalolla, **Antti Korpin tie 3, Helsinki**. Tilaisuuksiin on vapaa pääsy. Tervetuloa!

- 9.9. Eija Seppänen-Bolotinski** Uskonto universaalisenä ilmiönä ihmisen kokemuksessa
- 14.10.** Esitelmätoimittaja ja aihe vielä avoin
- 11.11. Seppo Kanerva** Täydellisyys ja eläimellinen laiskuus
- 9.12. Martti Vanninen** Internetin *Urantia-kirja*-koulun kokemuksia

Opintoryhmät tiedottavat

Suomen Urantia-seuran pääasiallinen tehtävä on *Urantia-kirjan* opetusten edistäminen ja opintoryhmien sekä yksittäisten kirjan lukijoiden kaikinpuolinen palveleminen. Seura ei tyrkytä apuaan, vaan haluaa tukea kaikkia niitä ryhmiä ja yksittäisiä kirjan lukijoita, jotka haluavat olla seuran kanssa yhteistyössä. Seuran jäsenet ja seuraan kuulumattomat ovat tässä suhteessa samassa asemassa. Seura välittää alustajia ja ryhmien vetäjiä, hoitaa pyydettyä opintoryhmien tilojen varaukset, maksaa ryhmien puolesta kohtuulliset tilavuokrat sekä hoitaa tiedotuksen ja postituksen, jotta ryhmät itse voivat keskittyä kaikkein tärkeimpään: *Urantia-kirjan* opiskeluun. Kaikki palvelu on maksutonta. Halukkaat voivat ottaa yhteyttä koulutuskomitean puheenjohtajaan tai muihin seuran toimihenkilöihin. Seuraavassa on lueteltu *Urantia-kirjan* opiskeluun omistautuneita ryhmiä. Olet tervetullut mihin tahansa ryhmään. Mikäli paikkakunnallasi ei ole ryhmää, ota yhteyttä seuran koulutuskomiteaan. Halukkaat itsenäiset ryhmät voivat julkaista tietonsa Heijasteessa.

Helsingin seutu

Ryhmä, jonka vetäjänä on *Seppo Niskanen*, puh. (09) 496 359 (s-posti: seppo.niskanen@kolumbus.fi), kokoontuu joka toinen tiistai klo 17.00 osoitteessa Runeberginkatu 54a A 5, 00260 HELSINKI. Käsittelemme neljättä osaa.

The English Study Group meets every Sunday at 6.00 p.m. at *Seppo Kanerva's* home, Runeberginkatu 54a A 5, 00260 HELSINKI, phone (09) 496 561 (s-posti: seppo.kanerva@kolumbus.fi).

Ryhmä, joka kokoontuu Helsingin kaupungin Rikhardinkadun kirjaston ryhmätyöhuoneessa, kirjaston II kerroksessa kello 18.15–20.00, kokoontuu syksyllä: to 21.9., ke 4.10., to 19.10., ke 1.11., to 16.11. ja to 30.11. Yhteyshenkilö *Pertti Leinonen*, puh. (09) 852 1992 (s-posti: pertti.leinonen@megabaud.fi).

Hyvinkää

Tietoja toiminnasta antaa *Kari Haavisto*, puh. (019) 461 421 (s-posti: kari.haavisto@pp.inet.fi).

Joensuu

Tietoja antaa *Leena Kalaja*, Somerotie 8 C, 80230 JOENSUU, puh. (013) 313 630.

Jyväskylä

Ryhmä kokoontuu tiistaisin parillisina viikkoina klo 18.00–19.30 kaupunginkirjaston kerhuhuoneessa. Lisätietoja saat *Raimo Ala-Hynniltä*, Vanhatie 29, 40530 JYVÄSKYLÄ, puh. (014) 372 2602 (s-posti: gadonia@kolumbus.fi).

Kotka

Tietoja opintotoiminnasta antaa *Marja-Leena Valkeinen*, Tuukkalanpolku 20, 48410 KOTKA, puh. (05) 228 2516.

Kuopio

Lisätietoja: *Kari Saloheimo*, puh. (017) 265 0245.

Lahti

Lisätietoja: *Kalervo Juntunen*, puh. (03) 787 2302.

Lammi

Lammin ja ympäristön toiminnasta kiinnostuneille antaa tietoja *Tuula Parviainen*, Haapainojantie 33, 16900 LAMMI, puh. (03) 674 3226.

Lappeenranta

Tietoja antavat *Yrjö Kuikeo*, puh. (05) 414 1542, ja *Matti Hullekonen*, puh. (05) 451 3216 tai 050 516 0412.

Lempäälä

Keskusteluryhmä kokoontuu keskiviikkoisin parittomina viikkoina klo 18.00–21.00. Yhteyshenkilönä toimii *Kalevi Krekilä*, Tampereentie 250, 37560 LEMPÄÄLÄ, puh. (03) 367 7038.

Oulu

Tietoja antavat *Reijo Hamari*, Taidonkaari 6 J 47, 90570 OULU, puh. 0400 586 550, ja *Matti Hökkä*, puh. (08) 382 706 tai 049 583 912.

Pieksämäki

Tietoja antaa *Johannes Partanen*, Savontie 24-26 C 11, 76100 PIEKSÄMÄKI, puh. (015) 487 069.

Rauma

Tietoja antaa *Eeva Kärki*, Erkininkatu 45, 26200 RAUMA, puh. (02) 821 0525.

Rovaniemi

Suomen pohjoisin opintoryhmä kokoontuu maanantaisin klo 17.00 Ompeluateljee Vallaksen tiloissa, Jaakonkatu 3–5 A 2, 92600 ROVANIEMI. Lisätietoja: *Raija Vallas*, puh. (016) 346 315.

Seinäjoki

Tietoja antaa *Pentti Räisänen*, Kullaanmäentie 126, 60800 ILMAJOKI, puh. (06) 424 7251 tai 02040-74816.

Tampere

Tampereen opintoryhmä kokoontuu joka toinen keskiviikko kirjastotalo Metsossa. Lisätietoja *Eija Piililä*, puh. (03) 255 6629 ja *Erja Kalenius*, puh. (03) 378 9299.

Turku

Turun opintoryhmän toiminnasta antaa tietoja *Tapio Pulli*, Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA, puh. (02) 454 4927 (s-posti: tapio.pulli@kolumbus.fi).

Vaasa

Lisätietoja: *Tapani Härkönen*, puh. (06) 312 1832.

Málaga, Espanja

Espanjan suomalainen keskusteluryhmä. Tietoja antaa *Pentti Suutarinen*, puh. +34 (952) 661 043.

